

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 753

DE MOORD IN „JAMES PARK”.

20 CENT



„Wie zijt gij”?

NIEUWE SERIE

De moord in „James-park”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I

Een clubgesprek.

Omstreeks negen uur in den avond liepen twee heeren met haastigen tred door het fraaiste gedeelte van de Oxfordstreet, een der drukste verkeerswegen van Londen.

Ofschoon men kon gevoelen, dat de lente reeds in aantocht was, woei er een koude wind en nu en dan vielen er dikke regendruppels uit den donkeren avondhemel.

De beide mannen verhaastten hunne stappen nog, blijkbaar met het doel om voor de naderende bui te schuilen.

Voor een groot, helder verlicht gebouw stonden zij stil.

Het was het gebouw van de Windsor Club, een der rijkste en schoonste van geheel Londen, en waarvan de leden voor het meerendeel tot den adel, de geldaristocratie en de diplomatieke wereld behoorde.

— Kom mede, Charles, zeide de grootste van de beide heeren, terwijl hij zijn metgezel in de geweldige vestibule trok, waar een in kostbare livrei gestoken portier heen en weer liep. Het begint aanstonds te stort-regenen — ik ben blij dat wij nog ongeveer droog binnen zijn gekomen.

— Waarom zijn wij eigenlijk niet met de auto gegaan, Edward! riep de jongste der beide heeren.

— Ten eerste wil ik Henderson om verschillende redenen rust geven, en ten tweede was

het zulk zacht weder dezen middag, dat ik er niet toe kom komen, mij in een auto op te sluiten.

De spreker liet zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister dalen, toen hij zeide:

— Ik ben nu niet meer de gevaarlijke John Raffles, maar de vice-president van de Windsor-club, lord William Aberdeen — wil dat alsjeblieft bedenken!

— Ik zal het niet vergeten! antwoordde de jonge man even zacht, terwijl er een vrolijke glimlach om zijn volle lippen verscheen, en er een guitig licht in zijn fraaie blauwe oogen tintelde.

Op dat oogenblik kwam de portier toesnellen.

Hij maakte een eerbiedige buiging voor zijne lordschap — die inderdaad niemand anders was dan de veel gezochte Groote Onbekende — en ging hen voor naar de prachtig ingerichte vestibule, waar twee in een roode livrei gekleede bedienden belast waren met het in ontvangst nemen van het overgoed der clubleden.

John Raffles, alias lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, ontdeden zich van hun overjassen en hun hoogen hoed en vertoonden zich nu in een zeer sierlijk gesneden avondtoilet.

Zijne lordschap streek zijn hand even door

het grijzende haar en wierp een vluchtigen blik in den grooten spiegel, die een der wanden van de vestiaire bijna geheel bedekte.

Daarop bestegen zij de prachtige monumentale trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de groote conversatiezaal van de club bevond.

Het was er tamelijk druk toen de beide heeren daar binnen traden.

Verscheidene leden stonden op, om den alom gevierden vice-president te gaan begroeten.

Onder hen bevond zich een jonge man met fraai gesneden gelaat, dat echter al te zeer den stempel van een losbandig leven droeg.

Zijn zwarte oogen schitterden diep in de kassen en zijn haar begon reeds merkbaar te dunnen, ofschoon hij nauwelijks vijf-en-twintig jaar kon zijn.

Hij was van een tengeren lichaamsbouw en liep eenigszins gebogen.

Toch maakte zijn geheele verschijning volstrekt geen onaangename indruk.

Integendeel de jonge graaf Lincolnshire oefende groote aantrekkingskracht uit op degenen, die met hem in aanraking kwamen.

Hij had zeer veel vrienden, die hem vaak vergezelden op zijne kostbare reizen en naar allerhande plaatsen van vermaak in Londen en op het vasteland.

Toen graaf Lincolnshire op den vice-president en diens vriend toetrad, sprak hij op vroolijken toon met een jongen man van ongeveer gelijken leeftijd, die wel een hoofd boven hem uitstak en wiens geheele gestalte op groote lichaamskracht duidde.

Hij had lichtblond haar en donker blauwe oogen, die zelfbewust en trotsch in het rond keken.

Deze jonge man heette Rupert Sandhurst en stond in geheel Londen bekend om zijn grooten rijkdom.

Men zeide dat graaf Lincolnshire en Rupert Sandhurst onafscheidelijke vrienden waren.

Dit was wellicht een weinig overdreven, maar het was in ieder geval een feit, dat men hen zeer vaak samen zag en dat de schatrijke Sandhurst al de woeste vermaken deelde van zijn adellijken vriend, van wien het gerucht liep dat hij uitsluitend was aangewezen op de goedertierenheid van zijn vader, die echter, naar de booze wereld fluisterde, in den laatsten tijd door een ongelukkige speculatie een niet onaanzienlijk gedeelte van zijn fortuin had verloren.

Rupert Sandhurst was het eerste bij Lord William Aberdeen, en drukte hem met een geaffecteerd gebaar de blanke, krachtige hand.

— Het verheugt mij, mylord, dat gij u eindelijk weer eens laat zien! Het lijkt mij een eeuwigheid geleden dat gij u in ons midden hebt vertoond.

Raffles had den spreker dezer woorden met een eigenaardigen, men zou zeggen, spottenden blik aangekeken en zeide nu:

— Dringende zaken hielden mij van Londen verwijderd, mijn waarde vriend Sandhurst, maar ik geef u de verzekering, dat ik u, nu ik u weer vastheb, niet zoo spoedig weer zal loslaten!

Hij had bij deze woorden een der lapellen gegrepen van den kostbaren rok, welken Sandhurst droeg en bewoog deze nu langzaam heen en weer, terwijl hij zijn vriend een snellen blik toewierp.

Deze knikte bijna onmerkbaar terug.

— Is uwe transactie in Schotland goed gegaan, mylord? vroeg graaf Lincolnshire nu.

— Zoo goed als ik maar verlangen kon, graaf! antwoordde Raffles. Ik heb voor eenige duizenden ponden een zeer fraai jachtterrein aangekocht, hetwelk door kenners op minstens het dubbele werd geschat.

— Dan wensch ik u geluk! En hebt gij wellicht op uwe reis mijn vader ontmoet? Gij weet toch zeker dat hij in Dublin woont?

— Ik heb mij tot mijn spijt van dat genoeg moeten spenen, graaf! antwoordde Raffles. Ik ben niet over Dublin gereisd moet gij weten.

— Gij kunt mij dus ook onmogelijk zeggen of mijn goede vader zich gelukkig gevoelt met zijn zeer jonge vrouw? vroeg graaf Lincolnshire glimlachend en op zachten toon, zoodat niemand hem kon verstaan, behalve Raffles.

Deze had eenigszins verwonderd toegeluisterd.

— Is uw vader opnieuw in het huwelijk getreden? vroeg hij zacht op belangstellenden toon. Daarvan was mij niets bekend!

— Het huwelijk heeft ook in alle stilte plaats gehad! hernam de jonge graaf. Er is om begrijpelijke redenen heel weinig ruchtbaarheid aan gegeven — mijn stiefmoeder scheelt 28 jaar met mijn vader.

— Dat is veel — maar het is voor een graaf William Lincolnshire toch niet te veel! merkte Raffles glimlachend en op hoffelijken toon op.

Hij maakte een lichte buiging voor den jongen graaf en begaf zich naar de tafel, waar men zijn gewone plaats voor hem ont ruimd had.

Raffles nam met een snellen blik de aanwezigen op.

Plotseling verhelderde zijn gelaat en zijn

oogen kregen een spottende uitdrukking.

Hij maakte een buiging naar een heer, die aan het uiteinde van de tafel gezeten was en wiens uiterlijk op een buitensporige zelfingenomenheid wees.

Hij had een dik opgeblazen gelaat, roode wangen en een ros blonden haardos, die in een dikken krans om zijn kale, glimmende kruin geblampt was.

Zijn kleine vierkante baard was goed onderhouden.

Uit zijn geheele houding sprak trots en eigenwaan.

Deze man was Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van de Londensche politie en chef van Scotland-Yard.

— Het doet mij genoegen, mijnheer Baxter! riep John Raffles, dat ik u weer eens in deze conversatiezaal zie. Indien ik mij niet vergis is het geruimen tijd geleden, dat wij u hier mochten ontmoeten.

— Ook ik had zeer drukke zaken, mylord! antwoordde Baxter. Het zal u evenmin onbekend zijn als mij, dat de Londensche dieven, inbrekers en moordenaars ons handen vol werk geven. En nu spreek ik nog niet eens van den onvindbaren schelm, dien duivelschen John Raffles, die mij voor mijn tijd mijn haren heeft doen verliezen.

— Maar gij geeft toch zeker de hoop niet op, dat gevaarlijke heerschap nog eens in handen te krijgen, mijnheer Baxter? vroeg de Groote Onbekende op belangstellenden toon.

— Neen, dat doe ik zeker niet! Gij zoudt Phileas Baxter slecht kennen, als gij dat zoudt denken, mylord!

De hoofdinspecteur kletste zich met de handpalm op het ronde voorhoofd en vervolgde:

— Zoolang ik daar nog een grein verstand heb, mylord, zoo lang zal John Raffles zich niet in veiligheid kunnen wanen.

— Dan is het te hopen, dat gij hem gauw pakt, mijnheer Baxter! zeide Raffles vriendelijk.

De hoofd-inspecteur van politie keek den spreker eenigszins verbluft en met open mond aan.

Het was hem niet al te duidelijk, of hij deze woorden als een compliment, of als een grove belediging moest opvatten, maar voor hij dit moeilijke vraagstuk had opgelost, was het gesprek reeds algemeen geworden en verdiepten de heeren zich in allerlei kwesties, betreffende de sport, vrouwen, en de politiek.

John Raffles had dicht bij Rupert Sandhurst plaats genomen en wendde geen oog van den jongen man af.

Van tijd tot tijd wisselde hij een snellen blik met zijn vriend, die op eenigen afstand van hem zat.

Graaf Lincolnshire had bij den rijken Sandhurst plaats genomen en wisselde van tijd tot tijd op fluisterenden toon eenige woorden met hem.

Raffles gaf Charles Brand een onmerkbaaren wenk.

Deze verliet zijn plaats en schoof zich zonder eenig opzien te baren, tot dicht in de nabijheid van de zachtpratende jongelieden.

Ofschoon hij schijnbaar met de grootste aandacht naar het gesprek zijner medeleden luisterde, ontging hem geen woord van hetgeen de beide vrienden met elkaar spraken.

Hij werd ook in het minst niet afgeleid door een sterk gekleurd verhaal, hetwelk Phileas Baxter op dit oogenblik deed, en waarnaar de meeste leden met een meesmuilenden glimlach luisterden.

John Raffles was de eenige, die met een trek van waarlijk volle aandacht op het scherp geteekend gelaat de woorden van den hoofd-inspecteur als het ware indronk.

Deze, ten hoogste geveleid door de attentie waarmede zijne lordschap naar zijn verhaal luisterde, merkte op dit oogenblik op:

— Wat de geheime speelholen van Londen betreft, mylord, ik ben voornemens ook hier met vaste hand in te grijpen en al die gelegenheden zoo spoedig mogelijk af te schaffen.

— Daaraan zult gij wel doen, zeide Raffles, nu op ongekunsteld ernstigen toon. Zij zijn een boos gezwel, dat gij zoo spoedig mogelijk moet uitsnijden.

— Nietwaar, mylord? riep Baxter zegevierend uit. Het is slechts noodzakelijk om te weten waar zich die geheime speelholen bevinden!

Dadelijk verscheen weer het spottende glimlachje om de lippen van Raffles.

— Inderdaad, mijnheer Baxter, dat is slechts het eenige wat u ontbreekt, maar dat is zulk een gering bezwaar, dat een man als gij dat spoedig uit den weg zal weten te ruimen.

Weer wierp Baxter zijne lordschap een min of meer argwanenden blik toe, maar het gelaat van den spreker zag er zoo onschuldig en vriendelijk uit, dat hij dadelijk zijn gewone arrogante houding weder herkreëg en met grooten nadruk antwoordde:

— Natuurlijk, mylord! Dat is het eenige wat mij ontbreekt!

Op dat oogenblik trad een bediende in groene uniform, met gouden tressen op de schouders, eerbiedig op graaf Lincolnshire

toe en fluisterde hem iets in het oor.

De jonge man fronste de zwarte wenkbrauwen en beet zich kwaad op de lippen.

— Zeg dat zij terugkomen, en dan niet hier, maar aan mijn woning, hoorde Charles Brand hem fluisteren.

— Zij willen niet heengaan, graaf, hernam de bediende, eveneens fluisterend. Zij zeggen

dat zij kabaal zullen maken en....

— Het is goed, bromde de jonge graaf tusschen de tanden. Ik zal komen.

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met Rupert Sandhurst, stond op en verliet haastig de conversatiezaal.

Geen enkele van deze bewegingen was aan John Raffles, noch aan Charles Brand ontgaan.

HOOFDSTUK II.

De roulette.

Het duurde bijna twintig minuten voor de jonge man terugkeerde.

Hij trachtte er vroolijk uit te zien, maar zijn gelaat was zeer bleek en nog van moeilijk onderdrukte woede vertrokken.

Hij had zijn zakdoek in de hand, waarmee hij zich blijkbaar zooeven het zweet van het voorhoofd afgewischt had.

Charles, die achter den stoel van zijn vriend was komen taan, boog zich nu dicht tot hem over en fluisterde hem in het oor :

— Berenleiders natuurlijk !

— Dat spreekt vanzelf ! antwoordde Raffles. Ga eens met mij mede. Maar zonder opzien te baren !

Raffles wisselde nog eenige beleefde woorden met zijn buurman, stond op, stak een sigaret aan en slenterde naar de billardkamer, waar een dozijn leden zich bezig hield met het edele biljartspel.

Hij bleef even besluiteloos op den drempel staan en verdween toen in de zaal.

Eenige oogenblikken later voegde Charles zich bij hem.

Raffles trok hem mede naar den haard, in een eenzaam hoekje en begon fluisterend een gesprek.

— Heb je kunnen hooren wat zij zeiden ? zoo vroeg hij.

— Niet alles, maar toch voldoende !

— Waar gaat Sandhurst vanavond heen ?

— Naar een klein speelhuis in de Yorkstreet !

— Een geheim speelhuis natuurlijk ?

— Ongetwijfeld !

— Gaat Lincolnshire met hem mede ?

— Die heeft er juist op aangedrongen !

— Hebben nog anderen dan jij dat gehoord ?

— Ik weet het niet zeker, maar het is niet

onmogelijk. Die dikke bierbrouwer Verney zat aan den anderen kant naast hem en heeft misschien wel eenige woorden opgevangen. Je weet hoe nieuwsgierig hij is.

— Veel te nieuwsgierig naar mijn zin, bromde Raffles — en veel te rijk ook. Ik zal hem het een zoowel als het andere nog wel eens betaald zetten. Maar nu is het de zaak om ons met Sandhurst bezig te houden.

De Groote Onbekende dacht even na en vroeg toen :

— Is alles in het huis aan de Theemskade in orde ?

— Alles ! Ik heb er zelf de laatste hand aan gelegd !

— Uitstekend. Dan valt er verder niets meer af te spreken, geloof ik. Weet jij waar dat speelhuis te vinden is ?

— Dat niet ?

— Dan zouden wij hen dus moeten volgen !

— Nu, dat is niet erg, want als zij er eenmaal zijn, zullen zij er ook wel eenige uren blijven.

— Die graaf Lincolnshire schijnt diep in de schulden te zitten, want er is geen kwestie van, of de menschen die hem nu wilden spreken, waren schuldeischers, die zich niet wilden laten wegzenden.

— Daar behoef je niet aan te twijfelen. Hij zag er uit als een geest toen hij terugkeerde. Ik weet ook dat hij in den laatsten tijd zeer sterk gewed heeft en niet altijd met gelukken afloop.

— Maar zij vader dan ? Die zal hem toch wel steunen ? vroeg Raffles.

— In den laatsten tijd is dat veel minder geworden, heb ik gehoord, antwoordde Charles. Maar wat kan ons eigenlijk Lincolnshire schelen ? Wij hebben het op Sandhurst voorzien.

— Je hebt gelijk, zeide Raffles op luchtigen toon, terwijl hij opstond en zijn vriend onder den arm nam. Kom, laten wij naar de conversatiezaal gaan. Wij mogen hen niet uit het oog verliezen.

De beide mannen wandelden weder naar de conversatiezaal terug, waar het gesprek algemeen was.

Hun scherpe blik had onmiddellijk opgemerkt, dat de dikke bierbrouwer Verney zich in druk gesprek bevond met Lincolnshire en Sandhurst.

— Ik wil er wat onder verwedden dat hij vraagt of hij mede mag! fluisterde Raffles. Hij is een befaamd speler, die liefst den geheelen dag, dien hij niet aan zijn brouwketels doorbrengt, met de kaarten in de hand zou zitten.

— Zij schijnen er niet veel lust in te hebben, merkte Charles op.

Hij had dit woord nog niet gezegd, of er trad opnieuw een bediende binnen met een zilveren blad in de hand, waarop een telegram lag.

De man trad recht op graaf Lincolnshire toe en bleef eerbiedig voor hem stilstaan.

Langzaam en als met tegenzin nam de jonge graaf het telegram van het blad.

Hij teekende gedachteloos het ontvangstbewijs en de kellner verdween.

Nog geruimen tijd nadat de man de deur weder achter zich gesloten had, stond graaf Lincolnshire nog steeds doodstil, terwijl hij het gesloten telegram zachtjes tusschen duim en middelvinger aan een punt heen en weder schommelde.

Maar eindelijk scheen hij zich te bedenken.

Hij ging een paar passen terzijde en opende het telegram met een haastige beweging.

Slechts zeer weinig leden letten hier op daar het dikwijls voorkwam, dat de leden van de club telegrammen in hun vergaderzaal ontvingen.

Maar aan Raffles en Charles Brand ontging niets.

Zij zagen dat de jonge man onder het lezen van het telegram lijkbleek werd, snel naar het voorhoofd greep en met de linkerhand naar een stoel scheen te zoeken.

Hij wankelde op de beenen en liep toen voetje voor voetje met gebogen hoofd naar de billardzaal.

Door de openstaande deur heen zagen Charles en Raffles hoe hij zich op een van de lederen sofa's liet neerzinken, het hoofd in de handen verborgen.

Daarop las hij het telegram nog eens over, schudde het hoofd, vouwde het papier lang-

zaam op en stak het in zijn binnenzak.

Daarna stond hij weder op en kwam met snelle schreden de conversatiezaal weder binnen.

Zijn gelaat was nog wel zeer bleek, maar het vertoonde thans een trek van woeste vastberadenheid.

Hij liep recht op Rupert Sandhurst toe, nam hem onder den arm en zeide zoo luid, dat velen hem konden verstaan:

— Kom mede, Rupert! Jij hebt veel geld! Jij bent de man dien ik hebben moet! Ga mee!

— Maar gij laat mij toch niet in den steek! zeide de dikke bierbrouwer, terwijl hij achter hen aan dribbelde. Gij hebt zooeven beloofd, dat gij mij zoudt mede nemen.

Lincolnshire wendde zich om, wierp een ijskoude blik op den indringer.

— Zijt gij er zeker van dat ik dat beloofd heb, mijnheer Verney! zeide hij.

— Welzeker, graaf! zeide de bierbrouwer onderdanig. Mijnheer Sandhurst is mijn getuige. Ik wil mijn avond beter besteden dan te luisteren naar praatjes over hoogere politiek, waarvan ik toch niets begrijp. Kortom — ik wil spelen!

— Gij behoeft niet zulk een keel op te zetten fluisterde graaf Lincolnshire toornig. Moet iedereen het weten dat wij naar een speelhuis gaan?

Hij keek den bierbrouwer nog eens aan en zeide toen op verachtelijken toon:

— Nu, als ik het beloofd heb, dan moet ik mijn woord houden. Ga maar mede — gij zult vanavond misschien wonderlijke dingen zien!

De bierbrouwer keek den spreker met open mond aan en waarschijnlijk zocht zijn zwaarwerkend brein naar een oplossing van deze woorden.

Hij gaf de poging echter spoedig op en liep op een drafje de beide jonge mannen achterna die haastig het vertrek hadden verlaten.

Raffles en Charles Brand hadden niets van dit kleine tooneeltje gemist, ofschoon de sprekers zich op zulk een afstand bevonden, dat zij niet meer konden hooren wat er gezegd werd.

De twee jongelieden en Verney hadden slechts korten tijd het vertrek verlaten, toen ook Charles Brand en Raffles met eenige hoffelijke woorden afscheid namen, tot groote spijt van Baxter, die juist bezig was aan een geleerd betoog over de beste wijze, waarop men volgens hem den Grooten Onbekende in handen zou kunnen krijgen.

De beide vrienden daalden behoedzaam

de trap af, daar zij niet wisten of het drietal de vestiaire reeds verlaten had.

Toen zij eenig gerucht hoorden, bogen zij zich over de leuning en zagen juist dat de portier op de deur toesnelde en deze openhield voor graaf Lincolnshire, die in gezelschap van Sandhurst en Verney het gebouw verliet.

Zoodra de deur weder was dicht gevallen, kwamen Raffles en Charles verder de trap af en haastten zich naar de vestiaire, waar zij zich hun goed lieten geven, terwijl Raffles den portier beval dadelijk een huurauto te fluiten.

Toen zij de stoep van het prachtige gebouw betraden, stond de auto reeds op hen te wachten.

— Weet je de Yorkstreet te vinden, chauffeur? vroeg Raffles.

— Welzeker Sir! antwoordde de man, terwijl hij aan zijn pet tikte. Dat is een half uur rijden hier van daan.

— Zie je kans om het in twintig minuten te doen?

De man krabde zich eens achter het oor en zeide aarzelend:

— Mijn wagen zou het zeker wel doen, Sir, maar de politie zou mij waarschijnlijk dat harde rijden wel betaald zetten.

— Maar als je nu zoo hard rijdt, dat geen enkele politieagent je nummer kan zien!

— Dan zou u dat een pond kosten, Sir, zeide de man droog.

— Je krijgt er twee als je den weg in twintig minuten aflegt! zeide Raffles eenvoudig.

— Stap in, heeren! was alles wat de chauffeur antwoordde.

De beide vrienden namen plaats en een oogenblik later schoof de auto in razende vaart door het drukste gedeelte van Londen.

Intusschen bracht de eigen auto van Rupert Sandhurst in matigen gang den eigenaar van den prachtigen wagen en zijn beide metgezellen naar het geheime speelhuis in de Yorkstreet.

Lincolnshire scheen in een sombere stemming te zijn, tenminste het gesprek moest worden levendig gehouden tusschen Sandhurst en den dikken bierbrouwer, die volstrekt niet merkte dat ongeveer halfweg een huurauto in een razende vaart voorbijsnorde.

De jonge graaf scheen in naargeestige gedachten verdiept te zijn.

Van tijd tot tijd slaakte hij een korten kreet, beet op zijn nagels en wierp een woesten blik uit het portierraam naar de helder verlichte straat.

De bierbrouwer had Sandhurst reeds eenige

malen verbaasd aangekeken met een blik op hun metgezel, maar de jonge doordraaier haalde slechts de schouders op en gaf geen antwoord op deze onuitgesproken vraag.

Eindelijk hield de auto stil voor een vrij groot huis in de Yorkstreet, dat echter zeer spaarzaam verlicht was.

De drie mannen stapten uit en Rupert Sandhurst trad op de voordeur toe.

Hij wierp een scherp blik in het rond als om zich te vergewissen, dat er geen politie-agenten in de buurt waren.

Toen klopte hij op eigenaardige wijze op het deurpaneel.

Dit was blijkbaar een afgesproken teken, want even later werd de deur geopend.

Sandhurst mompelde eenige woorden met een onzichtbaren persoon, die in de donkere gang verborgen bleef en enkele seconden later waren de drie personen achter de deur van het geheime speelhuis verdwenen.

Zij gingen een tamelijk breede gang door, waarop aan weerszijden eenige deuren uitkwamen.

Geen geluid deed zich hooren.

De gang was zeer lang en liep op het einde uit op een smalle eikenhouten trap, die in eenige wendingen blijkbaar door het geheele huis tot aan den zolder doorliep.

Midden op deze trap bleef de gids van de bezoekers staan.

Verney keek verwonderd rond.

Hij zag volstrekt geen deur en begreep niet, waarom men bleef stilstaan.

Het raadsel zou hem echter spoedig worden opgelost.

De gids greep een van de ijzeren stangen van de trapleuning in het midden beet en draaide haar eenige slagen rond.

Een krakend geluid werd vernomen en de zijwand van de trap draaide met leuning en al om een onzichtbare spil.

Een nauwe zijgang werd zichtbaar.

De gids draaide een schakelaar om en nu verspreidde zich een helder electrisch licht door de gang.

Zoodra zij waren binnengetreden schoof het leuningstuk weder op zijn plaats.

Deze tweede gang was zeer kort.

Aan het einde bevond zich een kleine deur, waarvoor de gids bleef stilstaan.

Op gedempten toon sprak hij eenige woorden waarvan Verney niets begreep en daarna werd de deur geopend door een deftigen knecht in livrei.

Het was duidelijk te zien, dat de deur met twee zware koperen kettingen gesloten was.

De livreibediende herkende den gids en

dadelijk werden de kettingen van de deur genomen, en buigend als een knipmes liet de bediende de bezoekers binnen.

Zij bevonden zich in een kleine voorkamer, die smaakvol gemeubeld was.

De livreibediende haalde een zonderling gevormden sleutel uit zijn zak, zooals pianostemmers ze wel gebruiken en zette deze in een klein gat in den wand, naast twee hooge en zware deurvleugels.

Hij draaide den sleutel een slag om en dadelijk schoven de vleugels van de groote deur geruischloos terzijde.

De bezoekers bevonden zich in de speelzaal.

Om een groote ronde tafel in het midden van het weelderig gemeubelde en daghelder verlichte vertrek, zaten een paar dozijn spelers, onder wie enkele dames, de meesten in schitterend avondtoilet.

Niemand wendde zelfs ook maar even het hoofd om, toen de nieuwe bezoekers binnentraden.

Allen waren te zeer verdiept in het tikkend rollen van den kleinen ivoren kogel, die reeds zooveel onheil op zijn geweten heeft.

In het midden van de groene tafel zat de croupier voor een groote roulette, die hij onverpoosd en onvermoeid in beweging bracht.

Telkens als de kogel was uitgelopen en de uitslag bekend, haalde hij met een groote hark de stapels goud en bankbiljetten naar zich toe, die door de verliezende spelers werden toegeschoven, of duwde hij met hetzelfde voorwerp de winst naar de gelukkige spelers.

Men hoorde in het ruime vertrek bijna niets anders dan de schorre stem van den croupier, die onophoudelijk riep: faites vos jeux! faites vos jeux, mesdames et messieurs. Rien va plus!

Niet zonder moeite veroverden de drie bezoekers zich een plaatsje aan de groote tafel.

Graaf Lincolnshire, die nog altijd zeer bleek was en met starende oogen niets scheen te zien, haalde een dun stapeltje bankbiljetten en eenige goudstukken uit zijn binnenzak, die hij op een hoopje naast zich neer legde.

— Dat is alles wat ik nog bezit! mompelde hij. Win ik — dan kan alles nog in orde komen — verlies ik echter — dan is alles met mij gedaan.

Verney, die deze woorden gehoord had, achtte het verstandiger om te doen, alsof hij niets had verstaan.

De dikke bierbrouwer had een grooten stapel goudstukken naast zich neergelegd en was spoedig zoodanig in het spel verdiept, dat hij geen acht meer sloeg op hetgeen er vlak naast hem voorviel.

Rupert Sandhurst had eveneens een klein vermogen naast zich neergelegd en spoedig was ook zijn aandacht alleen gericht op het kleine, tikkende, ivoren kogeltje.

Uren verliepen.

Nu eens won graaf John Lincolnshire, dan weder verloor hij.

En telkens ging het om zeer hooge bedragen.

Op een oogenblik had hij bijna twintig duizend pond aan bankbiljetten en goud op een grooten stapel naast zich liggen.

De andere spelers begonnen reeds onder elkaar te fluisteren en wezen elkaar op den buitengewoon gelukkigen speler, die blijkbaar de bank zou doen springen.

Helaas! De jonge man meende te kunnen bouwen op de wispelturige vrouw Fortuna en spoedig zou hij inzien, dat er op haar niet te rekenen valt.

Met een koortsachtigen gloed in zijn zwarte oogen speelde hij door.

Eentonig klonk de stem van den croupier, die blijkbaar verstoken was van alles dat op een hart gelijkt en onverschillig de woorden riep: Faites vos jeux, rien va plus!

Eensklaps ging er een schok door het lichaam van den jongen graaf.

Hij had vijf honderd pond ingezet en toen de ivoren kogel was uitgelopen, harkte de croupier met een stereotiep gebaar dit bedrag naar zich toe — graaf Lincolnshire had verloren!

Verney, die naast hem zat, stootte hem aan en fluisterde hem zachtjes in:

— Houdt er mede op, jonge man, ziet gij niet dat de kans keert? Stel u tevreden met het fortuin dat gij gewonnen hebt!

Indien de jonge graaf naar deze woorden geluisterd had, zou hem veel ellende bespaard zijn gebleven, maar hij stiet de dikke hand weg, welke de bierbrouwer kalmeerend op zijn arm had gelegd en schudde woest het hoofd.

— Ik wil meer hebben! siste hij tusschen de tanden.

Verney haalde de schouders op en bemoeide zich verder niet meer met dien onvoorzichtigen speler.

De jonge graaf zette nogmaals vijf honderd pond — hij verloor.

Vijf maal achtereen zette hij op zwart en vijf maal achtereen won rood.

Den zesden keer zette hij duizend pond op rood — de kans keerde en het kogeltje bleef op zwart liggen.

Met sidderende hand greep de jonge speler naar het druipnatte voorhoofd.

Zijn oogen schitterden koortsachtig en zijn

tanden klapperden.

Het bedrag dat naast hem had gelegen, was in tien minuten tijds reeds met de helft afgenomen.

Een groote klok in het vertrek liet juist langzaam twaalf slagen hooren, toen John Lincolnshire met bevende hand opnieuw duizend pond op een der noodlottige vakken schoof.

De kogel van de roulette draaide

De croupier harkte met een gelaat dat als uit steen gehouwen scheen, de duizend pond sterling naar zich toe.

De jonge graaf liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Hij hoorde een zonderling gesuis in zijn hoofd en de kamer scheen met hem in het rond te draaien.

Het was hem als zag hij achter den croupier een vage gedaante staan, in lichte sluiers gehuld, die hem met groote zwarte oogen doorborend aanstaarde, en met uitgestrekte vinger op de roulette wees.

Hij wilde opstaan, maar de geheimzinnige macht scheen hem als ter neder te drukken.

Bijna zonder te weten wat hij deed, schoof hij alles wat hem nog restte met een machinaal gebaar op het roode vakje.

Een onheilspellende stilte trad in.

De stem van den croupier klonk hem in de ooren als de bazuin van het laatste oordeel.

De kogel begon zijn omloop.

Met starenden blik volgde John Lincolnshire zijn bewegingen.

Eindelijk, na een tijd, die hem eeuwen scheen te duren, stond hij stil — op zwart!

De jonge graaf slaakte een doffen kreet en bracht snel de hand aan het voorhoofd.

Hij was straatarm!

Hij liet zijn verwilderde blikken over de tafel dwalen.

Aan zijn linkerhand lag een geweldige stapel

goud en bankpapier die Rupert Sandhurst had gewonnen.

Aan zijn rechterhand was de dikke bierbrouwer nog steeds onvermoeid aan het spelen onverschillig voor verlies of winst.

Verney wierp een blik op den rampzaligen speler en schrok van diens uiterlijk.

Het gelaat van den jongen man had een groenachtige tint en zijn oogen hadden een waanzinnige uitdrukking.

Nogmaals wierp hij een blik op den geldstapel dien zijn vriend gewonnen had en toen greep hij dezen ruw bij den arm.

— Ga mede, zeide hij kortaf.

— Maar het is pas twaalf uur! wierp Sandhurst tegen.

— Ga mede, zeg ik je! Als ik hier nog langer blijf zou ik gek worden. Ik heb alles verloren!

Sandhurst wierp een blik op het gelaat van zijn vriend.

Dit scheen hem tot andere gedachten te brengen.

Hij begon snel de bankbiljetten en het goud in zijn zakken te stoppen en zeide op kalmeerenden toon:

— Goed! Goed! Dan zullen wij heen gaan! Trek het je maar niet zoo erg aan, je vader zal je het verlies wel vergoeden!

— Mijn vader, zeg je? herhaalde Lincolnshire, terwijl hij een kort lachje uitstiet. O, zeker, mijn vader zal mij het bedrag zeker wel weer teruggeven. Ha, ha, ha!

Het spel werd even onderbroken en de spelers keken de beide vertrekkende jongelieden na.

Verney schudde het hoofd en mompelde tamelijk luid:

— Zulke jonge broekjes moesten niet aan de speeltafel komen, zij zijn niet bestand tegen hun verlies. Die kleine graaf zag er uit alsof hij de duivel in eigen persoon was.

HOOFDSTUK III

De hinderlaag.

De beide vrienden werden met dezelfde voorzichtigheidsmaatregelen weder naar de voordeur geleid.

Sandhurst drukte den diep buigenden portier een pond sterling als fooi in de hand en daarop stonden zij op straat.

De jonge graaf keek als verwezen om zich heen en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

— Zullen wij nog een bar binnenloopen! stelde Sandhurst voor, die steeds in uit-

stekend humeur was, wanneer hij zwaar gewonnen had.

Graaf John antwoordde niet.

Hij liep zoo snel door, dat zijn vriend hem bijna niet kon bijhouden.

Maar spoedig stond hij stil, stak Sandhurst de hand toe en zeide op doffen toon:

— Ik ben niet in de ware stemming om van je gezelschap te genieten, beste Rupert, ga maar alleen naar huis. Of ga ergens anders heen — waar je wilt. Ik ga naar de Olympia-

bar in de Oxfordstreet. Als je mij daar over een paar uur wilt komen opzoeken — dan is mijn stemming misschien al wat verbeterd.

Hij zeide dit laatste met een zonderlingen klank in zijn stem, die Rupert Sandhurst verbaasd deed ophooren.

Daar de jonge man zich echter volstrekt niet de aangewezen persoon achtte om wanhopige menschen te troosten, hetgeen zijn egoïstische aard hem belette, zoo nam hij haastig de hem toegestoken hand aan en zeide :

— Dat blijft afgesproken ! Ik weet zeker, dat je over een paar uur je verlies al weer te boven zult zijn.

Nogmaals drukte de beide vrienden elkan- der de hand en daarop scheidden zij.

Rupert Sandhurst keek in het rond in de hoop een ledige huur-auto te ontdekken.

Juist kwam er een aanrijden, die vlak bij hem stil stond.

— Auto, mijnheer ? klonk de schorre stem van den chauffeur, die beleefd aan zijn pet tikte en blijkbaar een van die eigenaars van huurauto's was, die er een beroep van maken jonge lieden van en naar de geheime speel- huizen te Londen te rijden.

Rupert Sandhurst wierp een blik op de auto en zeide :

— Wat is die wagen groot, chauffeur !

— Geen wonder, mijnheer, ik heb hem overgenomen van een rijk heerschap ! Gij zult er in rijden als in een eigen auto, dat belooft ik u.

De jonge man zette den voet op detreeplank en zeide, na even te hebben nagedacht :

— Rijdt mij naar de Windsor Club in Oxfordstreet !

— Zeer goed, mijnheer ! antwoordde de chauffeur.

Sandhurst stapte in en de auto zette zich snel in beweging.

Zij reed door de James street, langs het Victoriamonument en door het Green Park naar Piccadilly en sloeg daarop de New Bondstreet in.

Sandhurst had lusteloos uit het raampje naar buiten gekeken.

Hij gevoelde zich zonderling gedrukt, hetgeen hem te meer verwonderde, daar hij een zeer aanzienlijk fortuin met spelen had gewonnen.

— Ik begrijp niet wat mij scheelt ! mompelde hij, terwijl hij de hand naar het hoofd bracht. Ik gevoel zulk een zonderlinge drukking op het hoofd, misschien is het hier wat benauwd in den wagen.

Hij greep de lus van een der portierraamp-

jes om het neder te laten, maar zag tot zijn verbazing, dat het raampje vast in de sponning zat.

Een poging om het tweede portierraampje neer te laten, had evenmin resultaat.

— Daar begrijp ik niets van, mompelde Sandhurst bij zich zelf.

Hij wreef nogmaals met de hand over het voorhoofd ; er scheen hem een wolk voor de oogen te komen ; hij wilde opstaan en een der ruitjes inslaan, maar had er de kracht niet toe.

Maar voor hij bewusteloos achterover op de bank zonk, zag hij nog duidelijk hoe een lang smal luik in de voorzijde van den wagen achter den zetel van den chauffeur opklapte en hoe een man, geheel in het zwart gekleed en met een zwart masker voor het gelaat met buitengewone behendigheid zich uit een opening liet rollen, die er uitzag als het binnenste van een doodkist, bliksemsnel opsprong, en naast hem op de bank plaats nam.

Toen spreidde zich een diepe bewusteloosheid over Rupert Sandhurst uit.

Hoe lang deze staat van bewusteloosheid geduurd had, zou hij nooit hebben kunnen zeggen, maar toen hij weer tot zich zelf kwam, bevond hij zich in een vrij goed gemeubeld vertrek, hetwelk door een electriche lamp helder verlicht werd.

Hij wreef zich de oogen uit en keek verbaasd om zich heen.

Toen betastte hij zijn ledematen.

Hij bemerkte dat hij volstrekt niet gewond was.

Zelfs geen kwetsuur !

Hij stond op van den stoel, waarop hij gezeten was en wandelde het vertrek in het rond, waarin hij zich bevond.

Het vertrek had slechts één deur, die echter op slot was, zooals hij bemerkte, toen hij trachtte de kruk om te draaien.

Voor het eenige raam hing een dik gordijn.

De jonge man trok het terzijde.

Op eenigen afstand zag hij het water van de rivier glinsteren.

— Droom ik nu, of ben ik wakker, mompelde hij in zich zelf. Wat Satan, ik ben toch in een huurauto gestapt. Ik weet zeker, dat ik volmaakt nuchter was toen ik insteeg. Maar ja — nu herinner ik mij — ik werd plotseling door een zonderling zwaar gevoel in het hoofd aangegrepen . . . ik wilde de portierraampjes openen, maar ik slaagde er niet in . . . toen kwam er een wolk voor mijn oogen en toen zag ik een man . . . geheel in het zwart gekleed . . .

Met een schreeuw van woede viel Rupert Sandhurst zich zelf in de rede.

Hij stak de handen in zijn binnenzak — en trok haar leeg weder terug.

— Vervloekt ! schreeuwde hij. Ik ben bestolen ! Ik ben het slachtoffer van een laaghartigen aanslag geworden !

Snel doorzocht hij zijn andere zakken.

In den rechterzak vond hij zijn portefeuille terug.

Toen hij haar opende, zag hij tot zijn verbazing, dat zij nog een groot bedrag aan bankpapier bevatte.

— Zouden de schurken die biljetten over het hoofd hebben gezien ? mompelde hij. Maar neen ik bedenk daar dat er in de portefeuille een lijstje zat met de cijfers van de bankbiljetten. De dieven hebben waarschijnlijk gevreesd, dat ik nog zulk een lijstje in mijn brandkast zou hebben, zoodat zij niet in staat zouden zijn de biljetten te verzilveren. Mijn horloge bezit ik ook nog, evenals mijn ringen ! Maar de bankbiljetten die ik vanavond gewonnen heb en al het goudgeld ben ik kwijt. Ruim twintig duizend pond sterling. Het is om je de haren uit het hoofd te rukken en hoe kom ik hier weg. Zou ik het venster inslaan en om hulp roepen ?

Hij wilde juist nogmaals op het venster toetreden, toen zijn oog op een vel papier viel, dat midden op de tafel lag.

Hij trad er snel op toe en las met stijgende woede :

— Mijnheer Rupert Sandhurst ! Gij zijt een buitengewoon rijk man ! Naar mijn bescheiden meening zijt gij zelfs veel te rijk ! Gij zult het mij dus niet euvel kunnen duiden, als ik het mijn plicht acht u te ontdoen van een gedeelte van uw rijkdom ! Misschien is u dit avontuur een goede les, om voortaan geen huurauto's meer te nemen die een weinig buiten het gewone model vallen ! Allicht verbergen zij

Uw onderdanigen dienaar

JOHN RAFFLES.

Rupert Sandhurst liet het briefje uit zijn handen vallen.

— Ik ben dus het slachtoffer geworden van den Grooten Onbekende ! riep hij op heeschen toon. Van dienzelfden Grooten Onbekende, waarover die ezel van een Baxter vanavond zoo luchtig sprak, alsof hij hem reeds in zijn macht had !

Hij nam het papier nogmaals op en zag nu

dat het een postscriptum bevatte, hetwelk als volgt luidde :

De sleutel van de deur vindt gij in de onderste lade van het buffet, dat in een der hoeken van de kamer geplaatst is. Ik heb hem daar verborgen opdat gij niet hals over kop zoudt wegijlen, zonder te weten wie de eer had u hedenacht te mogen bestelen !

Weer wilde Sandhurst het briefje wegwerpen, toen hij zich bedacht en het in zijn zak stak.

— Misschien heeft het toch nog eenige waarde voor den rechercheur, mompelde hij, terwijl hij naar het buffet toeliep, de onderste lade opende en er den sleutel uithaalde.

Hij trok zijn overjas aan, die keurig opgevouwen over een stoelleuning hing, zette zijn hoogen hoed op, opende de deur en bevond zich nu op een smalle gang, aan het eind waarvan een trap naar de benedenverdieping liep.

Omzichtig daalde Sandhurst haar af, daar hij volstrekt niet zeker was, dat alle gevaar reeds als geweken was te beschouwen.

Hoe groot was niet zijn verbazing, toen hij in de vestibule gekomen den concierge van het huis in zijn loge kalm een pijpje zag rooken.

Hij meende zijn oogen niet te kunnen gelooven en trad haastig op den man toe.

— Zijt gij de portier van dit huis ? vroeg hij, terwijl hij den man strak aankeek.

— Om u te dienen, mijnheer, terwijl hij opstond en aan zijn kalotje tikte. Sedert twaalf jaren !

— Wie wonen er op de derde verdieping ? vroeg Sandhurst, wiens verbazing met de minuut toenam.

— Er hebben langen tijd schilders gewoond, mijnheer ! Maar gisteren zijn er nieuwe huurders in gekomen.

— Weet gij hun naam niet ? vroeg de jonge man haastig, terwijl hij den portier bij den arm heen en weer schudde.

— Zeker mijnheer ! antwoordde de verbaasde man. Brown en Whight ! heeten zij !

— Brown en Whight ! hethaalde Sandhurst woedend. Gij ezel, zij hadden evengoed kunnen zeggen, dat zij Black en Green heetten ! Zij hebben u natuurlijk een valschen naam opgegeven ! Noemden zij hun beroep niet ?

— Zeker ! antwoordde de verblufte portier, die nu ook blijkbaar begon in te zien, dat er iets niet in orde was. Zij zeiden dat zij behoorden bij het nieuwe gezelschap, dat thans in het „Hypodrome” optreedt !

— Gij zijt een merkwaardig man ! riep Sandhurst minachtend uit. Hebt gij dan in

het geheel geen onderzoek gedaan of hunne opgaven wel juist waren ?

— Waarom zou ik dat, mijnheer ! riep de portier verontwaardigd uit. Zij hebben mij behoorlijk twee weken huur vooruit betaald en een goede fooi gegeven. Hun bagage zou morgen gebracht worden.

— Zoo ! bromde Sandhurst. Maar zeg mij nu eens, of gij in het geheel niet gezien hebt, hoe ik hier vanavond ben binnengekomen !

— Wel zeker heb ik dat, mijnheer ! antwoordde de man doodbedwaard.

— Wel alle duivels ! schreeuwde de jonge rijkaard nu ten toppunt van woede. Spreek ik met een gek ? Vondt gij het dan niet vreemd, dat een man met een zwart masker en een chauffeur een geheel bewusteloozen man hier binnen droegen ?

— Zwart masker ? Chauffeur ? Bewusteloos ? vroeg de portier, terwijl hij een stap achteruit deed en Rupert Sandhurst met verschrikte oogen aankeek, als vreesde hij op zijn beurt met een krankzinnige te doen te hebben. Ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer !

De jonge man streek de hand over het voorhoofd en moest op de bank gaan zitten om zijn verbazing, zijn toorn en zijn opwindning te doen bedaren.

Vijf minuten gingen voorbij, zonder dat een van de beide mannen een woord sprak.

Toen dwong Sandhurst zich met alle wilskracht die in hem was tot kalmte, hij stond op, ging weder naar den portier toe en zeide op afgemeten toon :

— Ben ik hier vanavond binnen gekomen ja of neen ?

— Ja, mijnheer !

— Werd ik gedragen ?

— Hoe komt gij daar bij, mijnheer ? Gij hebt geloopt, juist zooals gij op het oogeblik loopt !

— Dat is sterk ! mompelde Sandhurst.

— En heb ik gesproken ook ? vervolgde hij luid.

— Neen, dat niet — mijnheer Brown voerde bijna uitsluitend het woord.

— En hij droeg geen masker ?

— Waarom zou hij een masker gedragen hebben ? vroeg de portier onnoozel.

— Man, wil je me volstrekt waanzinnig maken ! schreeuwde Sandhurst, die opnieuw zijn kalmte dreigde te verliezen. Hij was dus niet gemaskerd, zeg je ?

— Volstrekt niet, mijnheer !

— En de chauffeur ?

— Er was in het geheel geen chauffeur !

— Hield er dan geen auto voor de deur

stil ?

— In het geheel niet, mijnheer !

— Merkwaardig ! mompelde Rupert Sandhurst.

Hij beklopte zijn slapen, alsof hij er aan twijfelde of hij wel goed wakker was en vroeg toen langzaam :

— Wie was dan die tweede heer, die met mij hier binnenkwam ?

— Dat was mijnheer Whight !

— Zoo ! antwoordde Sandhurst alsof hij er nu alles van begreep. Maar inderdaad was de zaak zoo volmaakt duister voor hem, dat hij het nuttelooze er van inzag zijn licht op te steken bij dezen portier.

Hij vroeg slechts :

— Hebben zij niet met u gepraat, toen zij binnenkwamen.

— Zij zeiden dat zij een vriend hadden medegebracht, met wien zij wat zouden kaarten !

— Bestelden zij niets bij u ? bier, of thee, of grog ?

— Neen mijnheer, zij zeiden dat zij dat hadden medegebracht.

— Maar hebt gij het dan niet vreemd gevonden, dat zij tweeën alleen heengingen ?

De portier keek den spreker suffig aan en herhaalde toonloos :

— Heengingen, mijnheer ?

— Alle duivels ! Zijn zij dan niet heengegaan, gij ezels ! riep Sandhurst uit, terwijl hij met beide handen naar het hoofd greep.

— Welneen, mijnheer ! Zij zitten nog boven

— Zij zijn je dus niet gepasseerd ?

— Neen !

— Ben je hier niet weggeweest ?

— Ik heb den geheelen avond geen voet uit mijn loge gehad.

— Daar houdt alles bij op, stamelde Sandhurst. Maar plotseling sloeg hij zich zelf voor het voorhoofd en riep uit :

— Ezel, die ik ben ! Dat had ik toch zelf moeten bedenken. Als zij den sleutel van een gesloten deur in een buffet leggen, dan kunnen zij toch onmogelijk door die deur zijn heengegaan !

— Maar wat is er dan eigenlijk gebeurd, mijnheer ? riep de portier uit, die bevreesd begon te worden.

— Wat er gebeurd is, suffert ! Ik ben voor twintig duizend pond sterling bestolen ! Dat is er gebeurd !

— Hier in mijn huis, mijnheer ? riep de portier uit, terwijl zijn beenen begonnen te trillen.

— Ja, hier in jouw huis ! En ik zou wel eens willen weten, hoe de dieven uit die dichte

kamer zijn gekropen!

— Dat zullen wij aanstonds gaan zien, mijnheer! riep de portier heldhaftig uit.

Hij riep zijn vrouw, gelastte haar op de deur te passen, greep een oud roestig ruiterpistool, die aan een haak aan den wand van zijn portiersloge hing en snelde de trap op, gevolgd door Rupert Sandhurst.

Het eerst traden zij naar het raam toe. Dit werd echter door een spanjolet van binnen gesloten en indien de dieven daardoor ontkomen waren, zouden zij zich zeker de moeite niet hebben gegeven met behulp van een ijzerdraad of iets dergelijks de spanjolet van buiten weder om te draaien.

— Dan moeten zij door den schoorsteen zijn ontkomen! riep de portier uit.

Hij snelde naar den zeer breeden schoorsteen en hield de blaker erin omhoog, waarvan hij zich voorzien had.

— Ik zie het uiteinde van een touwladder, mijnheer! schreeuwde hij opgewonden.

— Maar wat duivel! Dan moeten zij die ladder toch van te voren hebben aangebracht! riep Sandhurst.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk voor handige dieven, mijnheer! Het huis hiernaast is onbewoond en zij kunnen bijvoorbeeld reeds gisteren door zich als schoorsteenvegers te verkleeden, die touwladder door den wijden schoorsteen hebben laten afzakken.

Sandhurst liet zich verpletterd op een stoel neervallen.

Maar hij stond spoedig weer op, knoopte zijn jas dicht, drukte zijn hoed op het hoofd en liep zoo snel hij kon de trappen weder af.

Hij ijldde door de vestibule naar de voordeur en was reeds lang verdwenen, toen de portier hijgend en blazend halfweg de trap was gekomen.

Zoodra hij buiten was, riep Sandhurst een huurauto aan.

De schrik zat er zoo bij hem in, dat hij zich deugdelijk vergewiste van het nummer en de auto zelfs van binnen inspecteerde, voor hij er in stapte, tot groote verbazing van den chauffeur.

Daarop beval hij kortaf:

— Breng mij naar de Olympia Bar!

HOOFDSTUK IV.

De moord.

Den volgenden dag omstreeks negen uur zaten Raffles en Charles aan de ontbijttafel in de fraai gemeubelde eetzaal van hun villa aan de Cromwellstreet.

Op beider gelaat lag een uitdrukking van voldoening en opgewektheid.

Charles hief zijn kop thee op en zeidej ekscherend tot zijn vriend:

— Op het welzijn van den bedenker van het plan dat gisteren zoo uitnemend geslaagd os.

— Op het welzijn van den man, die den bedenker bij de uitvoering van het plan zoo uitnemend terzijde heeft gestaan.

— Hoeveel heb je hem zoowat gelaten? vroeg Charles.

— Bijna achthonderd pond.

— Dat is zeer veel! zeide Charles met eenige afkeuring in zijn stem.

— Het speet mij genoeg, want hij had ook deze achthonderd pond best kunnen missen, maar ik vreesde, dat de nummers misschien bekend zouden zijn. Daarop is natuurlijk veel minder kans met bankbiljetten, die in een speelzaal van twintig à dertig personen zijn gewonnen.

— Ik zou graag eens tegenwoordig zijn geweest bij het gesprek, dat ongetwijfeld

tusschen onzen braven portier en Rupert Sandhurst heeft plaats gehad! vervolgde Charles vroolijk.

— Ja, dat moet hoogst belangwekkend zijn geweest! zeide Raffles glimlachend. Ik kan mij begrijpen, dat Sandhurst de heeren Brown en Whight naar den Duivel zal hebben gewenscht.

— Sandhurst moet gedacht hebben, dat hij met een krankzinnige te doen had — en omgekeerd! merkte Charles op.

— Staat er niets in de ochtendbladen? vroeg Raffles, terwijl hij naar een stapel couranten wees, die naast Charles op de tafel waren neergelegd.

— Ik heb onze kritieken nog niet nagelezen, antwoordde Charles gekscherend, maar wij zullen er aanstonds aan beginnen.

Terwijl zij het ontbijt alle eer aandeden, begon Charles de bladen van de kruisbanden te ondoen.

Het waren de „Times”, de „Daily Mail”, de „Daily Telegraph” en enkele andere groote bladen.

Charles sloeg de „Times” op en begon de kolommen van het Gemengd Nieuws door te lezen.

Een oogenblik heerschte er de meest vol-

maakte stilte in het vertrek.

Door het geopende raam dat op den tuin uitzag, drong geen ander geluid binnen, dan het getjilp van eenige vogels, die in de boomen van het park hun nestje begonnen te bouwen.

Plotseling slaakte Charles een gesmoorden kreet.

Raffles keek verwonderd van zijn bord op en zag den jongen man onderzoekend aan.

— Wat zie je bleek, Charles. riep hij uit.

— Dat is geen wonder.

— De kritiek is dus ongunstig voor ons ?

— Het is veel erger !

— Men kan toch onmogelijk een spoor van ons ontdekt hebben ? vroeg Raffles, die nu zelf eenigszins ongerust begon te worden.

— Ook dat is het niet, Edward !

— Maar wat dan ! riep Raffles uit.

— Rupert Sandhurst is dood !

Met een slag viel het mes, dat Raffles in de hand hield, op zijn bord neer.

Hij staarde Charles met open mond aan en herhaalde heesch :

— Dood ?

— Ja — vermoord !

— Dat is vreeselijk ! riep Raffles uit. Wanneer kan dat dan gebeurd zijn ?

— Nu dat is wel ongeveer uit te rekenen, dunkt mij ! antwoordde Charles. Nadat hij ontwaakt was uit zijn bewusteloosheid, waarin wij hem gedompeld hadden, maar die hem het volle gebruik zijner ledematen liet, als men hem slechts ondersteunde, heeft hij zich misschien weer naar zijn vriend graaf John Lincolnshire begeven !

— Maar dat moet dan op zijn vroegst om twee uur in den nacht zijn geweest !

De beide vrienden keken elkander even aan, toen hernam Raffles :

— Ik hoop, Charles, dat deze misdaad niet het noodlottig uitvloeisel is van onze onderneming van dezen nacht — dat zou ik niet kunnen dragen. Lees snel eens het verslag voor, wat ik je verzoeken mag !

Terwijl hij zich tot luisteren zette, nam Charles het groote City-blad op en begon met vaste, heldere stem te lezen :

Een opzienbarende moord !

Wederom is in de hoofdstad, en nog wel in het hartje van Londen, een vreeselijke misdaad gepleegd, waarvan, bedriegen wij ons niet, de dader echter spoedig in handen der politie zal zijn. Den naam van den vermoorde luidt Rupert Sandhurst, een zoon van den welbekenden schatrijken mijnheer, die

zelf eveneens buitengewoon rijk was. Het lijk is, na vervoerd te zijn aan een politiepsthuis, herkend door een aantal vrienden van den verslagene. De politie heeft de handelingen van den vermoorde tot gisteravond tamelijk goed kunnen volgen, maar tot dusverre ontbreekt er toch een schakel — wat de verslagene van ongeveer twaalf tot twee uren heeft uitgericht, is niet bekend ! Men weet slechts dat hij in den vooravond met twee zijner vrienden, graaf John Lincolnshire en de heer James Verney, een geheim speelhuis in de Yorkstreet heeft bezocht. Het is evenzeer bekend, dat de jonge graaf daar een zeer aanzienlijk bedrag verloren heeft, terwijl integendeel de vermoorde een groot fortuin won. Omstreeks twaalf uur verlieten graaf Lincolnshire en Rupert Sandhurst het speelhuis, terwijl de heer Verney achter bleef. Omstreeks half een trad graaf Lincolnshire de Olympiabar binnen, zooals de eigenaar van deze gelegenheid en verschillende kellners hebben getuigd. Juist toen hij wilde heengaan, tegen twee uur in den nacht, trad Rupert Sandhurst de bar binnen. De jonge man ging op den graaf toe en onderhield zich zeer opgewonden met hem. Hij dronk een paar whisky-soda's, hetgeen hem eenigszins scheen te kalmeeren. In tamelijk opgewekte stemming verlieten de beide heeren de bar. Omstreeks een uur later werd het lijk van Rupert Sandhurst gevonden dicht bij den grooten vijver van het St. James Park op het soort schier-eiland tegenover het Gouvernementsgebouw in Downingstreet, hetwelk bijna geheel door het water van den vijver is omringd, op een kleine landtong na. Surveilleerende politieagenten vonden het lichaam op den buik liggen, dicht bij een zwaren eik. Het hoofd vertoonde een zeer diepe wonde, blijkbaar met een stomp, maar zeer zwaar voorwerp toegebracht. Ook terzijde van het gelaat, even onder den slaap bevond zich een zeer zware verwonding, die volgens de getuigenis van den gerechtsdokter, op zichzelf reeds doodelijk moet zijn geweest. Bij het licht van hun lantaarn zagen de agenten dadelijk, dat hier geen hulp meer zou baten. Zij keerden het lichaam om, en merkten nu, dat de rechterhand stijf was dichtgeklemd. Zij opende haar niet zonder moeite en vonden dat zij een grooten, fraai gesneden gitten knoop bevatte, van een vrij eigen-

aardig model. Men gelooft dat het aan de politie niet moeilijk zal vallen met behulp van dit stuk van overtuiging, er spoedig in te slagen, den dader in handen te krijgen, wiens naam wij thans nog niet zullen noemen, om alle noodelooze opspraak te vermijden.

Wij kunnen slechts mededeelen dat de heer James Verney reeds door den rechtercommissaris is verhoord en een zeer bezwarende getuigenis heeft afgelegd voor een persoon, wiens arrestatie ieder oogenblik te wachten is. Wij zullen niet nalaten naar gewoonte de lezers op de hoogte te houden van het verloop van het onderzoek in deze tragische gebeurtenis, waarbij wellicht een adellijke naam op vreeselijke wijze zal gemoeid zijn.

Charles liet het blad langzaam uit zijn hand zakken en keek Raffles onderzoekend aan.

Deze slaakte een diepen zucht, als gevoelde hij zich van een zwaren last bevrijd en zeide :

— Voor één ding dank ik den hemel. Wij zijn thans aan zijn dood niet schuldig !

— Hoe dat zoo ?

— Wel, de ongelukkige had natuurlijk een afspraak met graaf Lincolnshire en zal zich daaraan gehouden hebben, ook al was hem niets overkomen van wat wij hem hebben doen ondergaan.

— Je hebt gelijk ! riep Charles uit.

Raffles begroef het gelaat in de handen en keek peinzend voor zich uit.

— Waar is die Olympia-bar ergens ? vroeg hij.

— Aan de Knights Bridge in het verlengde van Piccadilly !

— En Rupert Sandhurst woonde, als ik mij niet vergis, in de Tempel street ?

— Ja !

— Nu, dan moet de moord gepleegd zijn terwijl Rupert Sandhurst zich van de bar op weg bevond naar zijn woning !

— En de gitten knoop vroeg Charles, terwijl hij zijn vriend vol spanning aanzag.

— Wel, wij zullen tot nader order aan

moeten nemen, dat deze afkomstig was van het goed van den moordenaar !

— Worden er veel gittenknoopen gedragen ?

— Nooit anders dan aan een moderne rok, of aan een rokvest !

— De moord zou dus gepleegd moeten zijn door een man in avondtoilet ?

— Dat moeten wij tenminste aannemen — alweder onder voorbehoud !

— Denk je dat de misdaad gepleegd kan zijn door een van de spelers in het geheime speelhuis ?

— Dat acht ik zelfs zeer waarschijnlijk !

— Heb je er soms op gelet, wie daar gitten knoopen aan rok of vest droeg ?

— Ik let steeds op zulke dingen, dat weet je wel !

— Welnu ?

— Welnu, er waren slechts drie heeren die een vest droegen, waarvan de knoopen van git waren. Dat was jij, dat was James Verney, en dat was graaf John Lincolnshire !

Er trad een drukkende stilte in.

— Gelooft je dat Verney het gedaan heeft ? vroeg Charles eindelijk fluisterend.

— Dat komt mij in de hoogste mate onwaarschijnlijk voor ! antwoordde Raffles. De dikke bierbrouwer kan alles zijn, maar zeker geen moordenaar, hij heeft daar volstrekt het type niet voor.

Charles nam het blad nogmaals terhand en zeide toen :

De doodelijke wonde moet zijn toegebracht met een zwaar voorwerp, staat hier — acht jij het mogelijk, dat de ander zulk een voorwerp bij zich heeft gehad ?

— Volstrekt onmogelijk is het tenminste niet, ofschoon ik moet toegeven, dat dan de moord met voorbedachten reda gepleegd moet zijn, en dat is te vreeselijk om te kunnen gelooven.

— Maar we zijn het er over eens, dat de moordenaar van Rupert Sandhurst niemand anders kan zijn dan

— Dan graaf John Lincolnshire ! vulde Raffles met ernstige stem den zin aan. Maar onder voorbehoud Charles — onder streng voorbehoud !

HOOFDSTUK V.

Combinaties.

Twee uur later hadden de beide vrienden zich aangekleed om een wandeling door de City te maken.

Gedurende al dien tijd had hun geest zich

met niets anders bezig gehouden dan met de vreeselijke misdaad in het James park.

Raffles had zeer weinig gesproken, maar Charles had duidelijk gezien, dat de hersenen

van zijn vriend met wonderlijke snelheid arbeidden en dat hij verschillende mogelijkheden overwoog en verwierp, om weer andere onder het oog te nemen.

Geruimen tijd slenterden zij over het Strand zonder dat zij veel met elkander spraken.

Toen werd hun aandacht getroffen door een jongen, die met extra-edities van de „Times”, schreeuwend de straat langs holde.

— Koop eens een nummer, Charles, verzocht Raffles.

Charles hield den jongen vast en kocht een nummer van de „Times”.

Het was slechts aan een zijde bedrukt, en bevatte behalve de beursberichten en eenige belangrijke politieke mededeelingen uit het buitenland slechts deze korte aankondiging:

De moord in het James Park.

Wij zijn in staat mede te deelen, dat hedenmorgen graaf John Lincolnshire in zijn woning gearresteerd is, als verdacht van den moord op Rupert Sandhurst, met wien hij het laatst gezien is.

De beide vrienden hadden het korte berichtje gezamenlijk gelezen en keken nu elkander zwijgend aan.

Raffles floot zachtjes tusschen de tanden, vouwde het blad op en stak het in zijn zak.

Zwijgend zetten de beide vrienden hun wandeling nog eenigen tijd voort, tot zij het Hotel Cecil bereikten.

Zij gingen door de groote eetzaal naar het ruime terras, dat op de Theems uitziet, en bestelden daar een eenvoudige lunch.

— En zeg mij nu eens wat je van de zaak denkt, Edward, vroeg Charles vriendelijk. Heb je een meening gevormd?

— Het is zeer moeilijk zich een vaste meening te vormen, met behulp van de weinige dingen die ik nog weet, beste Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar mij dunkt dat in ieder geval uitgemaakt moet zijn, dat de gitten knoop aan hem toebehoort, aan graaf John Lincolnshire!

— Waarom denk je dat?

— Wel, zij zullen hem toch wel op dien grond gearresteerd hebben! riep de jonge man uit.

— Ja, dat moet wel! hernam Raffles peinzend. Maar ik heb in de „Times” niets gelezen van geld of sieraden die ontvreemd zijn!

— Misschien hebben zij dat wel verzwegen om de nasporing der politie niet te belemmeren! opperde Charles.

— Dat is niet geheel onmogelijk! ant-

woordde Raffles. Ik zou dat echter graag zeker willen weten, want daar komt natuurlijk heel wat op aan!

— Je wilt je dus met de zaak bemoeien?

— Dat spreekt vanzelf! Wij zijn er immers zijdelings tamelijk nauw bij betrokken. Men kan toch immers nooit weten, wat er bij een nauwkeurig onderzoek van de politie al zoo aan den dag komt!

— Zou Rupert Sandhurst gelegenheid hebben gehad aan de politie mededeeling te doen van zijn avontuur tusschen twaalf en twee uur.

— Dat geloof ik haast niet! Ik geloof eerder dat hij recht door naar de Olympia-bar is gegaan, en geen gelegenheid heeft gehad de politie in te lichten.

— Er staat tenminste niets van in de bladen! merkte Charles op.

Eenigen tijd aten de vrienden zwijgend door.

Toen begon Charles weer:

— Het vreeselijkste is, dat letterlijk alles tegen graaf John spreekt! Hij was ten einde raad, omdat hij al zijn geld verloren had, hij stak diep in de schulden, hij was er getuige van dat Rupert Sandhurst een enorm bedrag won — en het lijdt geen twijfel, of de knoop dien men in de krampachtig gesloten vuist van den vermoorde heeft gevonden, was afkomstig van het vest of den rok van graaf Lincolnshire.

— Dat moeten wij tenminste voorloopig aannemen! zeide Raffles.

— Welnu, mag ik je dan eens zeggen, hoe ik mij voorstel, dat de zaak in zijn werk is gegaan?

— Laat eens hooren!

— De beide vrienden hebben tezamen de Olympia-bar verlaten. Te voet zijn zij op weg gegaan. Graaf John, zeer onder den indruk van zijn verlies, vraagt aan Rupert Sandhurst geld te leen en natuurlijk een zeer hoog bedrag. Deze weigert en voegt als verontschuldiging aan, dat hij zoeven is uitgeplunderd. De jonge graaf aacht dit verhaal zoo fantastisch, dat hij er niet aan gelooft, en het als een uitvlucht beschouwt. Er ontstaat een twist — er vallen heftige woorden — en in zijn wanhoop haalt de jonge graaf een of ander zwaar, snijdend voorwerp uit den zak en slaat zijn vriend de hersens in, waarna hij zich van alles meester maakt, wat deze nog bij zich heeft aan geld en juweelen!

— Je redeneering is niet kwaad! zeide Raffles goedkeurend. Alleen zit ik erg ver-

leggen met dat zware, scherpe instrument. Het is toch niet wel aan te nemen, dat de jonge graaf reeds uit huis ging met het doel zijn vriend te vermoorden, terwijl hij toch volstrekt niet kon weten, dat de jonge man zooveel zou winnen en hij zelf zoo een groot kapitaal zou verliezen?

— Dat is zoo! mompelde Charles.

— En dat hij het doodelijke wapen onderweg ergens zou hebben gevonden of gekocht komt mij al even onwaarschijnlijk voor!

— Maar wat dan? riep de jonge man uit.

— Ja, wat dan? zei Raffles, terwijl hij zich over het voorhoofd wreef.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide:

— Het is kwart over tweeën, er zal wel een middageditie van de bladen zijn uitgekomen. Doe mij het genoeg en haal er een!

Charles stond op en begaf zich naar het boekenstalletje in de groote vestibule van het hotel.

Inderdaad waren de middagbladen reeds uitgekomen.

Hij kocht een nummer van de „Daily Mail”, dat meestal het eerste uitkwam en keerde er mede terug.

Dadelijk sloeg hij het blad open en zocht ijverig onder de rubriek „gemengde berichten”.

Eindelijk had hij gevonden wat hij zocht.

— Welnu? vroeg Raffles.

— John Lincolnshire heeft de daad gepleegd! antwoordde Charles op doffen toon. Het is onomstootelijk uitgemaakt, dat de knoop in de hand van den vermoorde afkomstig is van zijn vest. Een huiszoeking in de woning van den verdachte heeft het soiree-vest doen vinden, hetwelk hij gisteravond droeg. Van de vier knopen bevonden er zich nog slechts drie aan het kleedingstuk en deze waren volkomen gelijkvormig aan den knoop welken de verslagene zoo krampachtig in de rechterhand vastklemde.

Raffles wierp een blik uit het venster op de Theems, die kalm voorbij het breede terras stroomde.

Hij schudde langzaam het hoofd en zeide:

— Ik weet wel dat ik volstrekt geen be-

wijzen voor mijn opvatting kan aanvoeren, maar het wil er bij mij nog niet in, dat de jonge graaf werkelijk de moordenaar is. Hij was zeer lichtzinnig, hij gaf zeer veel geld uit, maar ik heb hem nog nooit op een oneerlijke daad kunnen betrappen. Zijn karakter leek mij eerder vriendelijk en goedgehartig, dan wreed en opvliegend.

Charles keek zijn vriend ernstig aan en zeide toen:

— Dit was nog niet alles, beste Edward!

— Er is dus nog meer ontdekt?

— Ja — men heeft in zijn woning een aantal bankbiljetten gevonden waarvan be- wezen is dat zij uit de portefeuille van den verslagene afkomstig zijn.

— Ja, dan... mompelde Raffles, terwijl hij de hand over de oogen streek.

Maar plotseling stond hij op en begon driftig heen en weer te loopen.

Toen kwam hij weder naar hun tafeltje terug, wierp zijn servet neder en fluisterde opgewonden:

— Luister, Charles. Ik erken dat werkelijk alles tegen hem spreekt. De knoop — het vinden van het geld — zijn ellendige toestand en toch kan ik mij niet vertrouwd maken met het denkbeeld, dat hij de dader is!

— Maar wie moet het dan gedaan hebben? riep Charles uit.

— Ja, wie! Wie! Dat weet ik nu ook nog niet — maar ik zal het weten! antwoordde Raffles op krachtigen toon. En jij wilt mij zeker wel helpen, om dit raadsel op te helderen.

— Ik verlang immers niets liever! antwoordde Charles haastig.

— Nu, vooruit dan! Ik weet wel dat jij niet zult handelen zooals ik, omdat een inwendige stem mij zegt, dat de jonge graaf onschuldig is, maar ik hoop je toch spoedig te doen inzien, dat ik het bij het rechte eind heb.

— Ik verlang niets liever! riep Charles uit.

— Nu laat ons dan direct aan het werk gaan, want van dit oogenblik af zijn de minuten kostbaar.

— Waar wil je het eerst heengaan?

— Naar de plek van de misdaad!

HOOFDSTUK VI.

Een vodge papier.

Charles begreep aanstonds, dat er nu een tijd van groote opwinding en werkzaamheid voor de deur stond.

Hij wist door jarenlange ervaring, dat zijn

vriend zoodra hij een plan gevormd had, dit met onverflauwde wilskracht, ijver en energie nastreefde tot zijn doel bereikt was.

Raffles gunde hem dan ook nauwelijks den

tijd om zijn lunch te beëindigen, en maande hem tot spoed aan.

Hij betaalde den kellner en eenige minuten later traden de beide vrienden het hotel weder uit.

Voor de deur stond Henderson te wachten met de grootste en snelste auto.

Zijn meester had hem telefonisch besteld.

— Naar huis, Henderson! En zoo vlug als de wagen loopen wil!

Binnen zeer korten tijd had de auto den weg naar de Cromwellstreet afgelegd.

De beide vrienden stegen uit en Raffles zeide tot Henderson:

— Wacht maar even tot wij teruggekeerd zijn — maar niet hier! Rijdt de zijstraat in en wacht ons aan de kleine parkpoort. Reken er maar op, dat wij over twintig minuten daar zijn, zoodat je niet stil behoeft te staan.

Raffles verdween gevolgd door Charles, terwijl Henderson met de auto wegreed.

De twee vrienden spoedden zich naar hun slaapkamer en verkleedden zich daar ijlings.

De Grootte Onbekende had gedurende den rit reeds de noodige instructies gegeven en voor er een kwartier verlopen was, stonden daar twee armoedige voddensrapers in het sierlijk gemeubelde vertrek, waar nog zoeven twee eleganten heeren hun intrede hadden gedaan.

Zij begaven zich snel door het park naar het kleine poortje.

Door middel van een handig bedachte spiegelcombinatie kon Raffles, achter den muur staande, de geheele zijstraat afzien, waar zich trouwens zelden of nooit een voorbijganger ophield.

Ook nu was de straat geheel verlaten.

Raffles liet een zonderling fluitsein hooren en aanstonds kwam de auto aanrijden.

De twee mannen openden het poortje, sloten het snel weder en sprongen in de auto, nadat Raffles Henderson had ingefluisterd:

— Rijdt ons naar den hoek van het Jamespark en de Birdcagewalk. Zoek vooral een stille plek op, want het is niet noodig, dat men ons ziet uitstappen.

De chaffeur tikte aan zijn pet en dadelijk daarop stooft de auto vooruit.

De rit duurde nauwelijks twintig minuten.

Op een zeer stille plek op den breeden verkeersweg van het Victoria-monument naar de Parlementsgebouwen, welke Birdcagewalk heet, stond de auto stil.

— Over een uur terug en snel weg, beval Raffles, terwijl hij de auto voorbij liep.

Maar voor hij had uitgesproken, was de auto reeds weder in beweging.

Dit alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de weinige voorbijgangers er volstrekt niets van hadden gemerkt.

Het volgende oogenblik waren de beide gewaande voddensrapers in het park verdwenen.

Charles had zich voorzien van een oude mand, terwijl Raffles een stok met een haak over den schouder droeg.

Vrij spoedig hadden zij den grooten vijver bereikt en het kleine schiereiland, dat zich daar bevindt.

Het Jamespark is een geliefkoosde speelplaats voor kinderen en daar het thans schooltijd was, terwijl het weder bovendien verre van aanlokkelijk genoemd moest worden, was het er zeer stil, een omstandigheid welke den beiden vrienden zeer te stade kwam.

Zij slenterden het eilandje op en hadden spoedig den zwaren eik bij de kleine landtong ontdekt.

— Het is een goede plek om zulk een vreeselijke misdaad te plegen! merkte Charles fluisterend op, terwijl hij onwillekeurig huiverde.

— Waarom vindt je dat? vroeg Raffles.

— Omdat dit eilandje als het ware afgezonderd ligt. Men kan het slechts aan één kant naderen en men heeft er dus, als men het niet met opzet opzoekt, niets te maken.

— Daaruit zal dus volgen, meende Raffles, dat de moordenaar zijn slachtoffer hierheen heeft gelokt.

— Dat spreekt vanzelf.

— Maar hoe zou Sandhurst er wel toe gekomen zijn om bevestigend te antwoorden op de vraag van graaf Lincolnshire hem naar dit eilandje te volgen! zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend strak aankeek.

— Ja, dat weet ik ook niet goed! antwoordde Charles verlegen. Ik erken, dat het midden in den nacht, omstreeks drie uur, 'n wonderlijk verzoek is.

De beide gewaande voddensrapers waren intusschen op de plek genaderd, waar, volgens de politie, de moord gepleegd moest zijn.

Het was hier zeer eenzaam, zoodat zij zonder in het oog te loopen en zonder argwaan te wekken hun onderzoek konden doen.

De arendsoogen van Raffles speurden onophoudelijk in het rond.

— Heeft het gisterennacht geregend? vroeg hij plotseling, terwijl hij zich tot Charles wendde.

— In den vooravond heeft het bijna een uur gedruppeld, antwoordde deze.

— Daar ben ik zeer blij om! antwoordde Raffles opgewonden. Kijk eens goed uit,

zoodat ik niet overvallen word. Dan wil ik wel eens even den bodem onderzoeken.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak en terwijl Charles dicht bij het pad op schildwacht ging staan, wierp hij zich op zijn knieën bij den boom neer en begon den grond met de grootste aandacht te onderzoeken.

Er verliepen omstreeks tien minuten.

Toen liet Charles een zacht gefluit hooren.

Raffles stond op en borg zijn vergrootglas weg.

In de verte kwam een kinderjuffrouw aandrentelen, die aan iedere hand een klein kind voerde.

De beide gewaande voddenrapers begonnen zoogenaamd ijverig te zoeken naar afval, die iedere werkelijke voddenraper hier zeker niet zou komen zoeken, om deze eenvoudige reden, dat zij er in het geheel niet was.

Het scheen een eindeloos lange tijd te duren voor de kinderjuffrouw met haar kleintjes weder uit het gezicht verdwenen was.

Toen keek Charles zijn vriend vragend aan.

En op diens gelaat zag hij een zoo wonderlijke uitdrukking, dat hij onmiddellijk begreep, dat Raffles een belangrijke ontdekking had gedaan.

— Heb je tijd genoeg gehad om den bodem goed te onderzoeken? vroeg hij.

— Tijd in overvloed! antwoordde Raffles glimlachend.

— Iets ontdekt?

— Dat geloof ik wel! antwoordde Raffles met het zelfde glimlachje om zijn dunne lippen.

— Mag men er naar vragen?

— Vind je het niet wel zoo aardig als ik je voor een voldongen feit plaats? vroeg Raffles.

— Zooals je wilt! zeide Charles eenigszins teleurgesteld.

— Nu, een ding wil ik je dan wel vast zeggen! zeide Raffles, terwijl hij Charles op den schouder klopte.

— Laat spoedig eens hooren!

— De moord is niet hier gepleegd!

— Wat zeg je daar? riep Charles verbaasd uit.

— Ik ben er zeker van! De vermoorde is hierheen gesleept, waarschijnlijk over een afstand van een meter of tien, of twintig. Laat ons eens naar het pad terugkeeren.

— Maar daarvan heb ik niets in de „Times” gelezen! riep Charles uit.

— Moet het dan bepaald in de „Times” staan om als waarheid geproclameerd te worden. zeide Raffles op verachtelijken toon.

Kom, ga eens mede, misschien ontdekken wij nog wel iets meer!

Zij liepen langzaam het pad af, dat over de smalle landtong naar den breeden grintweg voerde, die aan weerszijden met struikgewas omgeven was.

Raffles hield de oogen strak op den grond gevestigd.

Niets ontging aan zijn spiedenden blik.

Plotseling bukte hij zich opnieuw, raapte iets van den grond, bekeek het even, rook er aan, scheurde een stukje papier uit zijn zakboekje en wikkelde daar het voorwerp in, hetwelk hij in zijn zak liet glijden.

De beide mannen hadden nu den grintweg bereikt.

Ook hier wandelden slechts zeer weinig personen: een paar kindermeisjes, eenige professoren en Lagerhuisleden, die wellicht over gewichtige Staatskwesities liepen na te denken.

Langzaam begon Raffles den weg af te zoeken.

Voortdurend waren zijn oogen op den grasrand en op het struikgewas naast den weg gevestigd.

— Ik moet je bekennen, dat ik hier niets opmerk! fluisterde Charles na eenigen tijd.

— Geduld mijn jongen, geduld! zeide Raffles op zachten toon. Aken en Keulen zijn niet op één dag gebouwd.

Onverstoorbaar van tijd tot tijd zich bukkend, liep Raffles door.

Eensklaps trad hij snel naar de zijde van den weg en raapte iets op.

Charles zag dat het een stukje papier was, van lichtgrijze kleur.

Raffles bracht het dichter onder zijn oogen en beschouwde het stukje papier met de grootste aandacht.

En langzamerhand verspreidde zich een eigenaardige glimlach over zijn gelaat.

— Heb je iets van waarde gevonden? vroeg Charles gretig.

— Misschien wel! antwoordde Raffles.

— Het lijkt wel een stukje van een brief, wat je daar in je handen hebt.

— Dat is het ook! Wat dunk je van de kleur, beste Charles!

— Wel — wat ik van de kleur zeg? herhaalde Charles eenigszins bedremmeld. Zij is licht grijs, zou ik zeggen!

— Ja, van een bijzonder fijne, grijze kleur. Geloof je dat mannen dergelijk papier veel gebruiken voor hun correspondentie?

— Neen, dat geloof ik niet! Het staat verwijfd!

— Met dat woord „verwijfd” los je meteen

het vraagstuk op, beste jongen. Inderdaad, dergelijk fijn geïllustreerd papier, tamelijk dik, zooals je ziet, verguld op snede, en dat blijkbaar van een correspondentiekaart afkomstig is, wordt slechts door dames gebruikt!

— En de hand? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Er staat niet heel veel op, maar wat er op staat, is zonder eenigen twijfel door een vrouw geschreven!

— Mag ik eens zien? vroeg Charles.

— Ziedaar! zeide Raffles, terwijl hij hem het kleine stukje papier, niet veel grooter dan een paar centimeters in het vierkant, overhandigde.

De jonge man bekeek het aandachtig.

Er stonden slechts zeer weinig letters op.

— Wat maak jij er uit? vroeg Raffles.

— Wel ik zou zeggen, dat het de laatste woorden van de twee laatste regels van een brief zijn! En daaronder staat dan nog iets, wat ik voor een gedeelte van een vrouwen naam houd.

— Goed opgemerkt, zeide Raffles. Zeg eens, wat je daar leest!

— Het eerste brokstuk van een woord, op het einde van den regel, luidt „...ltijd”. Het tweede woordfragment luidt „bbende” en dan komt een gedeelte van een vrouwen naam, of misschien is hij ook wel compleet „anne”.

— Juist, zeide Raffles, die woorden heb ik er ook uit gelezen. Aangande de beteekenis zullen wij niet behoeven te strijden, geloof ik. Het eerste woord moet „altijd” luiden, het tweede woord moeten wij waarschijnlijk lezen als „liefhebbende” en daar de naam niet met een hoofdletter begint en er nog een zeer klein stukje te zien is van een andere letter, ver-

moed ik, dat de onderteekenaarster van dit briefje Jeanne heette,

Raffles had het stukje papier weder teruggenomen.

Hij bekeek het nogmaals aandachtig en borg het toen zorgvuldig in zijn portefeuille op.

— Hoe was de wind gister nacht? vroeg hij plotseling.

— Hij blies met kracht uit het Oosten! antwoordde Charles.

— Prachtig!

— Waarom vraag je dat?

— Omdat ik wel eens wilde weten, uit welke richting dit stukje papier hierheen is gewaaid.

— O, het is ongetwijfeld afkomstig van het begin van het dwarspad, dat naar het schiereiland voert.

— Ik verwachtte ook niets anders! zeide Raffles rustig.

Charles keek zijn vriend met open mond aan en zeide:

— Ik geloof waarlijk, dat je mij de zaak al haarlijn van het begin tot het einde zou kunnen vertellen.

— O, neen! hernam Raffles lachend. Dan schat je me toch wel wat te hoog, beste kerel. Ik wil wel bekennen, dat ik reeds tamelijk veel ontdekt heb, maar ik weet nog lang niet alles. En willen wij nu maar weer naar huis gaan?

— Als je genoeg naar je zin ontdekt hebt — dan met genoegen! antwoordde Charles.

— Ik heb in ieder geval al vast ontdekt, dat John Lincolnshire aan den moord op Rupert Sandhurst totaal onschuldig is; zeide Raffles kalm.

HOOFDSTUK VII.

Het verhoor van graaf Lincolnshire.

Ongeveer op hetzelfde oogenblik, waarop dit voorviel, werd Graaf John Lincolnshire, na in zijn woning gearresteerd te zijn, voor den rechter-commissaris geleid, die hem aan een streng verhoor zou onderwerpen.

De hoofd-inspecteur van politie, Baxter, en diens rechterhand, Sullivan, waren bij dit verhoor tegenwoordig.

De gevangene was zeer bleek, maar op zijn gelaat stond een onwrikbare vastberadenheid te lezen, hij had de tanden opeengeklemd en zijn zwarte oogen waren vast op den man der wet gericht, die aan den anderen kant van hem aan een tafel met een groen laken zat, terwijl zijn secretaris voor een schrijfmachine

had plaats genomen, gereed om alles op te teekenen.

De commissaris, een zwaarlijvig man met een rood gezicht, die de gewoonte had, voortdurend zijn gouden pince-nez af en weder op te zetten, en er nu en dan ongeduldig mede op den tafelrand te kloppen, keek den arrestant eenigen tijd achtereen zwijgend aan, alvorens hij het woord tot hem richtte.

Toen begon hij op langzamen, lijzigen toon zijn vragen te stellen, met evenveel onbewogenheid als had hij een gewonen ladelichter vóór zich.

— Uw naam?

— Graaf John William Lincolnshire! ant-

woordde de jonge man op vasten toon.

— Waar zijt gij geboren ?

— In Duny !

— Uw ouderdom ?

— Twintig jaar !

De schrijfmachine tikte naarstig en de rechtercommissaris wachtte tot zijn secretaris gereed was.

Toen wendde hij zich weder tot den gevangene met de vraag :

— Het zal u wel bekend zijn, waarom men u gearresteerd en vóór mij gebracht heeft ?

De jonge graaf boog het hoofd en zweeg.

— Ik hoop niet, dat ik dit zwijgen moet opvatten als een ontkenning, ging de rechtercommissaris voort. Maar mocht dit wel het geval zijn, dan wil ik u wel zeggen, dat gij onder sterke verdenking staat, Rupert Sandhurst te hebben vermoord, gisternacht in het James Park.

— Ik ben onschuldig aan die misdaad ! riep de jonge man op doffen toon, terwijl hij het hoofd nog dieper boog.

— Maar alles pleit tegen u ! riep nu Baxter plotseling uit, die zich niet meer kon inhouden.

— Een oogenblik, wat ik u verzoeken mag, mijnheer Baxter, zei de commissaris, terwijl hij met een afwerend gebaar de hand ophief. Ik zou u vriendelijk willen verzoeken, niet in het raderwerk der wet in te grijpen ! Indien ik mij niet vergis, is het de taak van den rechtercommissaris den verdachte te ondervragen — niet die van den inspecteur van politie.

— Ik ben hoofd-inspecteur, mijnheer ! bromde Baxter, terwijl zijn gelaatskleur nog een tintje rooder werd.

— Het is mogelijk, mijnheer, maar dat doet niets af aan de juistheid mijner opmerking ! ging de rechtercommissaris door. Gij hebt verlof gevraagd bij het verhoor aanwezig te zijn en ik heb mij daartegen niet willen verzetten, maar ik reken er dan ook op, dat er van mijn toestemming geen misbruik zal worden gemaakt.

Baxter bromde eenige onverstaanbare woorden en nam weer plaats op zijn stoel, waarvan hij zooeven zoo haastig was opgesprongen.

Zonder een spier van zijn gelaat te bewegen, ging de rechtercommissaris door, terwijl hij zich weder tot den arrestant wendde :

— Mijnheer de hoofd-inspecteur maakte zooeven een opmerking, die ik tot de mijne kan maken, Graaf Lincolnshire ! De bewijzen tegen u zijn inderdaad verpletterend.

— Ik ben onschuldig ! Ik heb dien man niet gedood ! ging de jonge man voort, ter-

wijl zijn mond krampachtig vertrok.

De commissaris keek hem strak aan en greep een doosje, dat onder het bereik van zijn hand naast hem stond.

Hij opende het en nam er een klein voorwerp uit, dat hij op zijn geopende hand legde en den verdachte voorhield.

— Herkent gij dezen gitten knoop ? vroeg hij op strengen toon, terwijl hij geen oog van den jongen man afwendde.

— Ja — het is een knoop van mijn soiree-vest ! riep Graaf Lincolnshire uit, terwijl hij wankelde en naar zijn hoofd greep.

Met hijgende borst en starende oogen keek hij naar het noodlottige zwarte voorwerp.

— Dat is nog niet alles ! ging de rechtercommissaris onverbiddelijk voort. Men heeft in uw woning een aantal bankbiljetten gevonden, die gisternacht in het bezit van Rupert Sandhurst waren.

— Hij heeft ze mij geleend ! kwam de verdachte op heeschen toon. En ik bezweer u, als ik geweten had, dat...

— Indien gij wat geweten had ? vroeg Baxter, terwijl hij opnieuw opstootte.

De rechtercommissaris leunde achterover in zijn stoel, nam zijn lorgnet af, keek er doorheen, terwijl hij het voorwerp op een paar eencmeters van zijn oogen hield, ademde op de glazen en wreef ze schoon met een zakdoek, dien hij met tergende langzaamheid uit zijn zak haalde.

— Indien mijnheer Baxter van Scotland Yard het verhoor wenscht te leiden, dan moet hij het zeggen. Ik zal mij dan verwijderen en aan de bevoegde macht mededeelen, dat men mij tegen mijn wil het gezag uit handen genomen heeft.

Weer bromde Baxter een paar woorden, die volstrekt niet verstaanbaar waren, en weer nam hij op zijn stoel plaats.

De rechtercommissaris ging weder recht overeind in zijn stoel zitten en vervolgde onverstoorbaar, terwijl hij zich weder tot den verdachte keerde :

— Ik had zelf de vraag willen stellen, welke mijnheer Baxter van Scotland Yard u zooeven deed. Wilt gij mij zeggen, wat gij zooeven bedoeldet, toen gij zeidet, dat gij dat geld niet zoudt hebben aangenomen, als gij het een of ander vooruit geweten had ?

— Dat heb ik niet gezegd ! riep Graaf John Lincolnshire op heftigen toon.

— Maar dan toch iets dergelijks !

— Niets van dat alles ! En indien het is opgeteekend — dan wensch ik het te herroepen !

De rechtercommissaris haalde de schouders op en wendde zich tot zijn secretaris.

— Hebt gij het al genoteerd, Davidson ?

— Neen Sir — de zin was immers nog niet uit ! — antwoordde de secretaris.

Laat het dan maar gaan ! hernam de rechter-commissaris.

Hij zette zijn lorgnet tweemaal en weder af, vóór hij vervolgde :

— Gij ontkent dus de misdaad gepleegd te hebben ?

— Ik ontken ! Ik ben er onschuldig aan, zoo waar mij God hoort !

— Maar dat is geheel en al onaannemelijk ! riep de rechter-commissaris uit. Beseft gij dan niet, dat wij uur voor uur kunnen aanduiden, waar gij gisternacht geweest zijt ?

Hij wachtte even, om den verdachte een scherpen blik toe te werpen en vervolgde toen, daar hij merkte, dat de jonge Graaf slechts verachtelijk de schouders ophaalde.

— Gij zijt omstreeks tien uur met den verslagene en een zekeren Verney naar een geheim speelhuis in de Yorkstreet gegaan. Daar zijt gij tot ruim twaalf uur gebleven. Gij hebt het speelhuis met den verslagene verlaten terwijl Verney achterbleef. Omstreeks half één zijt gij in de Olympia Bar gekomen. Daar zijt gij geweest tot twee uur, toen Rupert Sandhurst opgewonden binnenkwam en dadelijk daarop met u heen ging. De kellners hebben opgemerkt, dat ook gij in een zeer opgewonden stemming waart. Gij hebt misschien wel meer gedronken, dan goed voor u was.

— Dat weet ik niet — maar ik kan u wel zeggen, dat ik een uur later zoo nuchter was als gij thans zijt ! zeide de verdachte met opeengekleemde tanden.

— Hoe komt het dan, dat gij zoo plotseling weder nuchter zijt geworden ? vroeg de rechter-commissaris.

— Dat kan ik u niet zeggen — het doet er niet toe !

— Maar begrijpt gij dan niet, dat gij hierdoor uw zaak benadeelt ? vroeg de rechter-commissaris op dringenden toon. Gij behoeft u zelf niet te bezwaren. De vreeselijke daad zou toch wel van haar afschuwelijkheid verliezen, indien gij haar in een staat van halve dronkenschap hebt gepleegd ?

— Ik ben onschuldig ! herhaalde de jonge Graaf. Doe met mij, wat gij wilt !

— Maar ik herhaal u nogmaals, dat er voor u geen ontkomen is ! hernam de rechter-commissaris. Een aantal voorbijgangers hebben u omstreeks kwart vóór drieën in het James Park gezien, waaronder een agent van politie. Twee van die voorbijgangers hebben zelfs een hartstochtelijke woordenwisseling gehoord

even nadat zij u en Rupert Sandhurst, een zeer bekende figuur op de renbanen, pertinent herkend hadden. Geen tien minuten daarna is het lijk van den verslagene gevonden — het hield een knoop van uw vest in de hand geklemd en eenige uren later vond men in uw woning de bankbiljetten, die de verslagene in zijn zak had gehad ! Vijf minuten nadat het lijk gevonden was, heeft men u wederom gezien, terwijl gij met losgerukte das en openhangend vest met uw hoed in de hand snel langs de Mall liep. Daarbij komt, dat uw financieele toestand in de hoogste mate betreurenswaardig was — gij hadt eenige uren te voren alles verloren, wat u nog restte en onwraakbare getuigen hebben verklaard, dat gij u dit zeer hebt aangetrokken !

— Alles wat gij daar zegt, erken ik — en toch herhaal ik u voor de vierde maal, dat ik onschuldig ben ! riep Graaf John Lincolnshire op hartstochtelijken toon.

— Maar geef dan een verklaring van zijn dood ! ging de rechter-commissaris door. Hij kan zich toch niet zelf de hersens hebben ingeslagen !

— Kunnen anderen het niet gedaan hebben ? riep de jonge man uit.

— Anderen ? herhaalde de rechter-commissaris op ongeloovigen toon, kom, dat moet gij mij niet trachten wijs te maken, dat zou wel wat al te onwaarschijnlijk zijn.

— Maar waarmede zou ik dan de misdaad gepleegd moeten hebben ? riep de jonge Graaf wanhopig uit. Men zegt, dat men hem de hersens heeft ingeslagen, hij was groot en sterk — ik ben klein en tener !

Even scheen de rechter-commissaris onder den indruk te zijn van dit argument.

Hij keek zijn secretaris vluchtig aan, die ijverig doorwerkte.

Maar spoedig fronste hij de wenkbrauwen en hernam :

— Uw argument is zwak ! Graaf Lincolnshire ! vervolgde hij. Zeker, met de vuist zoudt gij Rupert Sandhurst niet hebben kunnen neerslaan, maar wie zegt ons, dat gij geen ploertendooder bij u hadt, of misschien wel een een kleinen, sterken hamer ?

De verdachte antwoordde hierop niet, maar keek den rechter-commissaris zwijgend aan.

Toen leunde hij tegen den rug van zijn stoel, keek naar de zoldering, vouwde kalm de handen en zeide :

— Ik zal niets meer zeggen, mijnheer de rechter-commissaris en ik herhaal u : doe met mij wat gij wilt !

Er ontstond een diepe stilte.

Ondanks zichzelf, kwam de man van de wet onder den indruk van de houding van dezen verdachte, die zoo geheel anders was, dan hij verwacht had. Van berouw was geen spoor te ontdekken, integendeel, de jonge Graaf scheen zich volstrekt niet bewust te zijn, van den omvang van zijn misdaad, want dat hij den moord gepleegd had, bleef voor den

rechter-commissaris een uitgemaakte zaak.

Wat Baxter betreft, deze had met de grootste moeite zijn kalmte bewaard en zijn lust om telkens tusschenbeiden te komen en den verdachte vragen te stellen.

Nadat Graaf John Lincolnshire zijn verklaring met zijn handteekening bekrachtigd had, werd hij weder naar zijn cel geleid.

HOOFDSTUK VIII.

EEN ZONDERLINGE INBRAAK.

Niet zoodra waren de middagedities van de groote bladen uitgekomen, of Charles ging de straat op, teneinde een nummer van de „Times” en de „Daily Mail” te koopen.

Raffles wachtte hem met ongeduld in de groote bibliotheekzaal.

Zoodra Charles met de bladen binnenkwam, stond hij op en nam hem de „Times” uit de hand.

Het volgende oogenblik waren beiden in de lezing verdiept van het verslag betreffende het eerste verhoor van den verdachte.

Tien minuten verliepen zonder dat de stilte van het vertrek door iets anders werd verbroken dan het getik van de prachtige pendule op den marmeren schoorsteenmantel.

Raffles was het eerst gereed.

Hij vouwde het blad langzaam op en legde het vóór zich op de tafel neder.

Toen ook Charles zijn lectuur beëindigd had, vroeg de Groote Onbekende:

— Wat denk je er wel van?

— Ik weet waarlijk niet, wat ik er van denken moet, Edward! Je hebt mij nog geen verklaring willen geven van je zonderlinge woorden van hedenmorgen.

— Ik heb willen wachten op het verslag van het eerste verhoor! zeide Raffles glimlachend.

— Maar met dat al is de zaak mij zoo duister als ooit te voren! riep de jonge man uit.

— Ik zou eerder zeggen, dat zij er duidelijker op wordt! vervolgde Raffles.

— Meen je dat?

— Welzeker! beklagde ontkent immers!

— O, dat beteekent niets! meende Charles verachtelijk. Iedere misdadiger ontkent!

— Maar niet op die manier! hernam Raffles op ernstigen toon. Ik weet niet of het verslag in de „Daily Mail” even uitvoerig is als dat in de „Times”, maar er staan hier eenige zaken in, die den onbevooroordeelden be-

schouwer nieuwe gezichtspunten moeten openen.

— Wat dan wel?

— Wel, de verdachte heeft enkele malen zijn zin niet geëindigd. Hij was zeker bang zich te verspreken. Zelfs toen hij den tijd had gehad, door een interruptie van dien onmogelijken Baxter, zijn gedachten te verzamelen, bleef hij zeggen, dat er aan den zin, dien hij half had afgemaakt, volstrekt geen gewicht gehecht moest worden.

— Welnu?

— Welnu, ik hecht juist aan onafgemaakte zinnen van beklagden of verdachten het allergrootste gewicht! Misschien komt dit in dit bijzondere geval wel, omdat ik ook meer weet dan anderen!

— Maar wat weet je dan toch? riep Charles ongeduldig uit.

— Luister, dan zal ik het je zeggen, zeide Raffles, terwijl hij zijn stoel dicht bij dien van zijn vriend trok. Je moet het nu weten, want ik denk handelend te zullen optreden.

— En ik moet je helpen?

— Ongetwijfeld.

— Vertel het mij dan — spoedig! Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Welnu dan — ik heb je vanmiddag gezegd, dat ik er zeker van was, dat Rupert Sandhurst niet door den jongen Graaf Lincolnshire gedood is, en daar kan ik wel tien redenen voor aanvoeren! Dat zou ik zelfs kunnen doen, ook al had ik het hoekje niet gevonden van dat briefje, dat op zulk fraai, grijs papier geschreven was.

— Laat dan eens hooren! zeide Charles, die in de grootste spanning verkeerde.

— Laten wij ten eerste eens letten op den aard van de verwonding. Er zijn twee zeer ernstige toegebracht, één op het achterhoofd en één ter zijde van den slaap, iets meer ten

achteren, daar, waar het haar reeds groeit. Ik heb deze wijsheid uit een uitvoerig verslag van het onderzoek van den lijkschouwer, uit een klein blaadje, dat veel in de volksbuurten komt en dat dergelijke zaken dus in de fijnste bijzonderheden moet mededeelen. Nu, ik houd het eenvoudig voor uitgesloten, dat een zoo tener man als de jonge Graaf, een reus als Rupert Sandhurst, die bijna tien jaar ouder en zeer sterk is, die wonden heeft kunnen toebrengen. Hij was bijne een hoofd kleiner dan de vrrslagene en dan is het bijna onmogelijk iemand met zoo veel kracht boven op het hoofd te slaan, dat de wonde doodelijk is.

— Dat is één reden. De tweede?

— De tweede is, dat de wonden met een scherp en zwaar voorwerp zijn toegebracht, met een puntigen hamer, een koevoet, een houweel, of iets dergelijks! En geloof je nu werkelijk, dat een jongmensch des avonds vroolijk de deur uitgaat zonder het flauwste vermoeden of hij zal winnen of verliezen en dan den geheelen tijd een wapen mededraagt, zoo groot, dat men er zulke wonden mede kan toebrengen? Ik zeg, dat dit ondenkbaar is!

— Het is in ieder geval zeer onwaarschijnlijk! zeide Charles peinzend.

— En zoo zou ik je nog meer redenen kunnen opnoemen! Maar deze zijn voor mij meer dan voldoende!

— Maar mag ik nu eens mijn tegenbewijzen opsommen? vroeg Charles.

— Ga je gang! antwoordde Raffles glimlachend, maar ik geloof je wel te kunnen verzekeren, dat ik ze een voor een ontzenuwen zal. Ik erken echter, dat mij dit wellicht moeilijker zal vallen, zonder de kennis van eenige bijzonderheden, die ik vanmorgen in het James Park hebt ontdekt. Ga nu je gang maar!

— Daar is om te beginnen de gitten knoop, die in de hand van den verslagene is gevonden!

— Die knoop kan zijn afgerukt in een worsteling, waar op niet bepaald een manslag behoefde te volgen! zeide Raffles.

— Dat is waar, daar heb je gelijk in! riep de jonge man uit, op een toon van verrassing. Maar er is geld in het huis van den verdachte gevonden, dat aan Sandhurst heeft toebehoord!

— Ja, dat was het geld, dat wij hem hebben gelaten! merkte Raffles kalm op.

— Maar dat moet hij dan toch van hem hebben afgenomen! riep Charles uit.

— Of geleend! zeide Raffles steeds even

bedwaard.

— Of geleend? herhaalde de jonge man afgemeten. Ja zeker — op zich zelf is dat niet onmogelijk, maar hoe combineer je dan het leenen en de worsteling, die ik dan wil beschouwen als het begeleidend verschijnsel van een hoogloopenden twist?

— Wel, het geld is geleend voor de twist uitbarstte! zeide Raffles.

— Maar je vertelt dat, alsof je er bij bent geweest! riep Charles ten hoogste verbaasd uit.

— Dat ben ik wel niet! zeide Raffles glimlachend, maar toch geloof ik te kunnen zeggen, dat ik mij wel zoo ongeveer kan voorstellen, wat er gebeurd is.

— Nu, ik ben uiterst benieuwd, dat te vernemen! riep Charles uit.

— Luister dan maar eens en zeg mij eerlijk, wanneer je gelooft, dat mijn redeneering hier en daar hapert!

— Dat zal ik doen! zeide Charles lachend.

— Nu dan, begon Raffles, terwijl hij een paar voorwerpen uit zijn zak haalde en voor zich nederlegde. Wij hebben hier de twee eenige voorwerpen, die ik heb medegebracht, maar zij zijn van waarde, naar ik meen! Het eerste is het hoekje van het grijze briefje, waarmede wij ons straks zullen bezighouden — en dit is het tweede!

Hij schoof het voorwerp op een stukje papier en reikte het Charles toe.

— Weet je wat dat is? vroeg hij.

Charles bekeek het even en rook er toen aan, en trok een vies gezicht.

— Het lijkt wel een pruim! zeide hij.

— Het heeft er wel een beetje van, maar het is het niet! hernam Raffles glimlachend. Wanneer ik je een vergrootglas gaf, zou je kunnen zien, dat er nog vrij wat asch aan zit. Het is het onderste overschot van een vastgestopte pijp tabak. Het is tabak van een eigenaardige, hoewel tamelijk ordinaire soort, maar daar spreken wij later nog wel over. In ieder geval, zul je het wel met mij eens zijn, dat een man als Graaf Lincolnshire of Rupert Sandhurst, niets anders dan de fijnste tabak rooken.

— Dat stem ik toe! Maar kan die tabak niet geschud of gerold zijn uit de pijp van een ander?

— Neen! Wat jijzelf hebt opgemerkt, dat het geregend had en de tabak zou zeker veel meer uit elkander zijn gespoeld als zij langer dan een paar uren geleden op die plek was gevallen. Neen, ik ben bijna zeker, dat zij zich bevond in de pijp van een der moordenaars!

Charles keek zijn vriend met schitterende oogen aan en scheen hem de woorden van zijn lippen te willen lezen.

— Ga door! zeide hij op zachten toon.

— Toen ik den grond onderzocht, even voorbij de landtong, heb ik bevonden, dat hij op een zekere plek de indrukken vertoonde van een groot aantal voetstappen, zeer dicht bij en over elkaar heen. Van die plek af liepen twee rijen indrukken tot op een meter of twintig verder, namelijk tot aan den dikken eik. En tusschen die indrukken in, vond ik twee vrij diepe geulen in den weeken grond. Weet je, waarvan die afkomstig waren?

Charles keek hem ademloos, maar zonder te antwoorden, aan.

— Die twee geulen waren gegraven door de punten van de schoenen, welke de verslagene droeg! Zijn moordenaars hadden hem namelijk ieder bij een arm gegrepen en het levenlooze lichaam over den grond heen, tot bij den eik gesleurd. Zij wilden namelijk voorkomen, dat de politie-agent, die de ronde deed, het lichaam te spoedig zou ontdekken. Dat de man het toch zoo vroeg gevonden heeft, is louter toeval!

Charles was opgestaan en legde nu zijn hand op den schouder van zijn vriend:

— Het is verwonderlijk! riep hij uit. Nu ik het jou hoor vertellen, is het mij werkelijk, of ik het drama zich voor mijn oogen zie ontrollen. Maar nu het briefje en de gitten knoop.

Raffles nam het stukje papier in de hand en draaide het tusschen zijn slanke vingers heen en weer.

— Hoe was de onderteekening ook weer van het briefje? vroeg hij langzaam.

— Wij hadden er Jeanne uitgemaakt!

— Juist! Weet je, wie onder anderen zoo heet? De tweede vrouw van den ouden Graaf Lincolnshire!

De jonge man slaakte een kreet.

— Maar dan zou er veel opgehelderd zijn! riep hij uit.

— Dan zou alles opgehelderd zijn, beste jongen, merkte Raffles kalm op. En indien ik nog mocht getwijfeld hebben, dat zij het was — dan zou deze onderteekening allen twijfel dienaangaande wegnemen!

Raffles stond op en ging snel naar een zilveren schaal, waarop een groot aantal kaartjes en uitnoodigingen lagen en keerde terug met een uitnoodiging voor een balsmasqué, die van ongeveer een half jaar geleden dateerde en die onderteekend was door gravin Jeanne Lincolnshire.

Charles bekeek de kaart eenigen tijd, ver-

geleek de onderteekening met de letters van den brief en gaf toen beide aan zijn vriend terug.

— Er kan geen twijfel aan bestaan! riep hij opgewonden uit.

— Niet waar? zeide Raffles glimlachend. Welnu, van het oogenblik, dat ik deze combinatie gevonden had, was het overige slechts kinderspel. De jonge Graaf is met Sandhurst omstreeks twee uur van de Olympia Bar opgelopen. Wellicht hebben zij geen auto genomen, om hun verhitte hoofden een weinig te laten afkoelen. Zeer spoedig nadat zij het wijnhuis verlaten hadden, heeft John Lincolnshire zijn vriend om een bedrag aan geld te leen gevraagd, daar hij geen raad wist en deze heeft hem bijna alles gegeven, wat hij nog op zak had, wat voor hem waarlijk niet veel was — daarop zijn zij doorgelopen tot zij het park bereikt hadden en, zooals het onder jongelui zoo menigmaal gaat, is het gesprek op de vrouwen gekomen en Rupert Sandhurst, die een bekende Don Juan is, heeft opgesneden over een verovering, volstrekt niet wetende, dat Graaf Lincolnshire de zoon was van den man, die naderhand gehuwd was met de vrouw, waarover hij in beleedigende woorden sprak; om zijn bewering meerdere kracht bij te zetten, heeft hij Lincolnshire het noodlottige grijze briefje laten zien en dadelijk daarop is deze in vreeselijke drift geraakt en heeft Sandhurst willen dwingen hem het briefje te geven. Deze zal niet dadelijk begrepen hebben, wat zijn half dronken vriend van hem verlangde en er ontstond een worsteling in het verloop waarvan de aangevallene een gitten knoop van het vest van den aanvaller rukte.

— En toen? vroeg Charles, die het verhaal in de grootste spanning gevolgd had.

— Toen is Lincolnshire heengegaan, na zijn vriend nog eenige bittere verwijten naar het hoofd te hebben gegooid, en indien hij toen over al zijn kalmte beschikt had, zou hij hem zeker het geld weder hebben teruggegeven dat hij een uur geleden van hem geleend had.

— Maar nu de moorddaanslag?

— Wel, ik denk, dat er tusschen de worsteling en den moord hoogstens eenige minuten zijn verstreken! Rupert Sandhurst, nog half versuft van de worsteling, is verraderlijk van achteren neergeslagen door een paar ellendingen, die op het gerucht van den twist waren aangekomen.

— Zou de ongelukkige dadelijk dood zijn geweest?

— Zonder twijfel! Anders zou de gitten

knoop niet zoo vast in zijn verstijfde hand vast hebben gezeten.

— En wie zijn die moordenaars ?

— Nu vraag je meer dan ik tot dusverre kon ontdekken ! antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet het niet — maar wat ik wel weet, dat is, dat wij de onschuld van den jongen graaf aan het licht moeten brengen.

— Je vond hem toch vroeger zoo sympathiek niet !

— Maar Charles, is dat een reden om een man onschuldig in de gevangenis te laten zuchten voor een vreeselijk misdrijf, dat hij niet begaan heeft. En bovendien — het is waar, dat ik hem altijd een lichtmis en door-draaier heb gevonden, die op schandelijke wijze omsprong met het fortuin van zijn vader, maar zijn houding voor den rechter-commissaris heeft hem in mijn oogen tot een waar edelman, tot een jongen met een nobele inborst verheven. Hij had immers de zaak een geheel andere wending kunnen geven en zijn hoofd uit den strop redden, als hij maar gewaagd had van dat briefje, waardoor de twist ontstaan is ?

— Dat is waar ! riep Charles op ontroerden toon — daaraan heb ik nog niet gedacht. Dan verdient hij het ook ten volle, dat wij ons voor hem inspannen !

— Je begrijpt zeker wel, wat daarvoor noodig is ?

— Zeker — de ontdekking van de ware misdadigers.

— Juist ! En ik zal niet rusten, vóór ik hen ontdekt heb !

— Maar als de oude Graaf eens achter de betrekkingen tusschen zijn jonge vrouw en den verslagene kwam ?

— Daar ben ik niet bang voor ! Zij zal zich wel gehaast hebben, alles wat daarop betrekking had, bij haar huwelijk te vernietigen !

— Alles goed en wel ! Maar hij kan nog wel brieven van haar hebben, die bij de huiszoeking of bij de boedelredding aan het licht

komen en bij het geding worden betrokken. John Lincolnshire zou dan zeker gered worden, maar ten koste van de eer van zijn stiefmoeder !

Raffles wreef zich over het voorhoofd en mompelde toen :

— Je hebt waarachtig gelijk, dat moet tot iederen prijs voorkomen worden !

— Maar hoe dan ? riep de jonge man uit.

— O, dat is zeer eenvoudig ! Wij zullen die brieven gaan stelen !

— Je wilt dus inbreken in de woning, die hij het laatst bewoonde ?

— Er schiet niets anders op over !

— Maar misschien zijn zijn papieren al door zijn familie in beslag genomen !

— Dat denk ik haast niet ! Meestal worden die in zulk een geval het eerst door de politie verzegeld. Hoe het ook zij, wij zullen eens poolshoogte gaan nemen.

Vlug sprong hij overeind en klopte Charles op den schouder.

— Er is werk aan den winkel, jonge man !

— En gevaarlijk werk ook, naar ik meen, Edward !

— Dat doet niets ter zake — de hoofdzaak is, dat wij dien armen kerel het leven redden.

— Zou dat dan gevaar loopen ?

— Daar valt niet aan te twijfelen. De Engelsche wetten zijn in dat opzicht zeer streng en indien de jury hem schuldig bevond, dan zou hij stelling het hoofd op het blok moeten leggen !

— En dus niet gehangen worden ?

— Neen, beste jongen ! De Engelsche adel heeft uit de middeleeuwen nog enkele voorrechten overgehouden en een daarvan is, dat zij het hoofd niet door den strop behoevende steken, als zij een groote misdaad hebben gepleegd.

— Zoodat hij tot zelfs in den dood een bevoorrechte kaste vormt ! merkte Charles wijsgeerig op.

HOOFDSTUK IX.

OP HET SPOOR.

Omstreeks twaalf uur in den nacht van denzelfden dag, liepen een paar heeren, deftig aangekleed, in pelsen gehuld en met een gladden zijden hoed gedekt, maar niettemin in kennelijken staat van dronkenschap, langs de Theemskade.

Die beide heeren waren John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn vertrouwde vriend

Charles Brand.

Op den hoek van de Flowerstreet bleven zij eenige oogenblikken staan, alsof zij den weg bijster waren.

Toen er echter een agent van politie in de verte naderde, achtten zij het geraten zich tijdelijk in een kleine zijstraat terug te trekken totdat de voetstappen van den ordebewaarder

waren weggestorven.

Toen er niets meer vernomen werd, traden zij weer te voorschijn en liepen de Flowerstraa verder in, tot zij een tamelijk groot huis bereikten, dat aan den voorkant aan de straatzijde door een kleinen tuin omgeven werd.

Dicht bij een lantaarnpaal, waaraan zij zich vastklemden als om zich overeind te houden, stonden zij stil om te beraadslagen.

— Heb je den sleutel? vroeg Raffles zacht.

— Ja, hier is hij! antwoordde Charles.

— Ben je er zeker van, dat hij goed gemaakt is?

— O, daaraan behoef je niet te twifelen, Ik heb vanmiddag den wasafdruk wel snel moeten maken in mijn verkleeding van politie-agent, maar ik kan je toch verzekeren, dat hij goed geslaagd is.

— Nu, wij zullen het aanstonds wel zien! zeide Raffles.

Hij nam den sleutel uit de handen van Charles aan, en liep naar het hek van den kleinen tuin toe.

Het was slechts met een kling gesloten en kon gemakkelijk geopend worden.

De beide vrienden, keken nog eens omzichtig rond, liepen toen snel over het tuinpad naar de deur en het volgend oogenblik had Raffles haar met behulp van den valschen sleutel onhoorbaar geopend.

De beide mannen stonden nu in een stikdonkere gang, nadat zij de voordeur weder gesloten hadden.

Volgens zijn onveranderlijke gewoonte, stond Raffles wel vijf minuten onbeweeglijk stil in deze tastbare duisternis, om naar eenig gerucht te hooren.

Het bleef echter doodstil in het groote huis.

Het volgende oogenblik verlichtte een heldere lichtstraal, afkomstig van de zaklantaarn van den Grooten Onbekende, de ruime vestibule, waarin zij zich bevonden.

Zij bevonden zich blijkbaar in een modern huis, want aan hun linkerhand bevond zich een liftkooi.

De trap aan hun rechterhand was zeer breed en met een dikken looper bedekt.

Er stonden eenige zeer fraaie meubelen en beelden in de hal, die wezen op den rijkdom van den eigenaar van het huis!

— Wat vreemd, dat wij volstrekt niets hooren! fluisterde Charles bijna onhoorbaar.

— Het is best mogelijk, dat de bedienden dadelijk een goed heenkomen hebben gezocht, nadat zij het bericht van den dood van hun meester hadden vernomen! merkte Raffles op

— Dat moet wel, want ik kan volstrekt

niets hooren!

— Je vergeet echter, dat het half één is, beste Charles, en dan plegen de bedienden der rijkaards meestal ter ruste te zijn. En laat ons nu maar eens op onderzoek uitgaan.

De beide mannen haalden een paar overschoenen met dikke gummizolen uit hun zakken, schoven deze over hun laarzen en schreden onhoorbaar op de eerste deur aan hun rechterhand toe.

Deze was weliswaar gesloten, maar Raffles had haar in een ommezien met behulp van zijn loopers geopend.

Zij bevonden zich in een tamelijk groote ontvangkamer, die met fijnen smaak gemeubeld was.

Een blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen inzien, dat hij hier zeker niet naar compromitterende brieven behoefde te zoeken.

Hij wilde het vertrek reeds verlaten, toen hij plotseling bleef stilstaan voor een fraai wapenrek, dat in het midden van een der smalle wanden van het vertrek was opgehangen.

— Een mooi wapenrek! fluisterde hij.

— Ja, heel mooi! zeide Charles eenigszins ongeduldig. Maar zouden wij niet verder gaan? Je weet dat wij in een gevaarlijken toestand verkeeren!

— Een oogenblikje! zeide Raffles, zonder een blik van het wapenrek af te wenden.

— Wat zie je daar voor bijzonders aan die collectie? vroeg Charles, terwijl hij eenige stappen naar zijn vriend toe deed.

— Wel, ik zie er aan — dat zij niet compleet is!

— Wat mankeert er dan aan? vroeg Charles.

— Wat er aan mankeert? Vermoedelijk een kleine strijdbijl, „een goeden dag”, een „morgenster” of een ander wapen uit de middeleeuwen waarmede de ridders die te voet streden elkander de hersens plachten in te slaan.

— Maar hoe weet je dan dat dat stuk mankeert? vroeg Charles wiens aandacht reeds in de hoogste mate gaande was gemaakt.

— Omdat het wapenrek symetrisch is! Aan den rechterkant hangen evenveel wapens en van dezelfde soort als aan den anderen kant. Tegenover een geweer, hangt een ander geweer, tegenover een sabel, hangt een tweede sabel enz. Ik zie daar onderaan aan den rechterhoek een kleine strijdbijl en in den linkerhoek daar tegenover zie ik niets dan de twee koperen haken, waarop het wapen gerust heeft dat er niet is!

— Maar dan is het volstrekt niet onmogelijk...., fluisterde Charles.

— Dat het moordwapen uit dit wapenrek afkomstig is, vulde Raffles den zin aan. Onderdaad, dat zou mij volstrekt niet verwonderen.

— En wat besluit je daaruit, Edward?

— Het eenige wat er uit te besluiten valt, namelijk dat wij de gedachte aan een toevalligen overval van nu af aan wel kunnen uitschakelen, daar de misdaad bijna zeker gepleegd is, door lieden die hier zeer veel in huis vertoeven — kortom, door twee bedienden.

— En waarom zouden zij hun heer dan niet in zijn bed vermoord hebben?

— Om verschillende redenen. Ten eerste waren zij waarschijnlijk bevreesd voor den grooten trouwen waakhond van hun meester, die, naar hij mij wel eens verteld heeft, steeds vlak voor zijn bed sliep. Ten tweede zou dan de verdenking misschien op hen zelf gevallen zijn en ten derde konden zij deze het gemakkelijkst afwenden, door het te doen voorkomen alsof hun meester door straatrovers vermoord was.

— Dan zou dus het toeval hun ter hulp zijn gekomen in den vorm van den twist tusschen hun meester en Graaf Lincolnshire, merkte Charles op.

— Dat geloof ik ook.

— Maar zouden zij hun meester dan gisteravond voortdurend achterna zijn gegaan?

— Dat zou ik je niet kunnen zeggen. Ik geloof het haast niet, omdat zij dan, nadat zij hem in een hun geheel vreemd huis hadden zien brengen, allicht navraag naar hem hadden gedaan. Ik erken echter, dat het mogelijk is, dat zij dit niet durfden, omdat zij natuurlijk niet in hun livrei gekleed waren en misschien wel vermomd. Zij kenden echter de gewoonten van hun meester en zij wisten dat hij vaak nog zeer laat in den nacht in de Olympia-bar kwam. Ik beschouw het dus als het waarschijnlijkste dat zij daar op den loer hebben gestaan en hun meester en diens vriend gevolgd zijn, tot in het James Park.

— En waar zouden zij dan nu zijn, denk je? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Wel, het is volstrekt niet ondenkbaar dat zij zich hier in huis bevonden, antwoordde Raffles kalm.

— Zij zouden dus niet op de vlucht zijn gegaan?

— Dat zou wel ongeveer het domste geweest zijn, wat zij zouden hebben kunnen begaan. Het is waar, dat vrij wat misdadigers die domheid bedrijven, maar ik geloof niet,

dat onze sluipmoordenaars tot dat ras behooren. Het plan is blijkbaar met groote schranderheid bedacht en ten uitvoer gebracht.

— Maar dan moesten wij...., begon Charles op zachten toon.

Raffles keek zijn metgezel met zijn schitterende grijze oogen strak aan en zeide:

— Dan moesten wij hen arresteeren, zeker. Nu, misschien doen wij dat wel, maar eerst moeten wij voor de brieven zorgen, kom mee.

Even onhoorbaar als zij gekomen waren, verlieten de twee vrienden het vertrek weder.

Zij sloten onhoorbaar de deur en bevonden zich nu weder in de vestibule.

Nog steeds heerschte daar dezelfde, bijna hoorbare stilte.

Zij wendden zich nu naar een deur, die niet gesloten bleek, en open ging, zoodra Raffles den knop omdraaide.

Zij traden nu in een vertrek dat blijkbaar als bibliotheek en rookkamer was ingericht.

Er stonden een aantal gemakkelijke lederen leunstoelen, eenige rooktafeltjes en een zeer groote, prachtig gebeeldhouwde kast, gevuld met moderne romans, reisbeschrijvingen, sportboeken en tijdschriften.

Raffles wilde het vertrek reeds weder verlaten, toen Charles hem plotseling bij den arm greep en achter hem op den vloer wees.

Raffles keek om.

Een zeer flauw lichtschijsel, ternauwernood merkbaar, scheen door een reet van een deur, die blijkbaar naar het aangrenzende vertrek leidde.

Raffles legde den vinger op de lippen en trad behoedzaam op de deur toe.

Nu pas zag hij waarom hij haar niet eerder gezien had — zij was achter een dik fluweelen gordijn verborgen.

Met een gebaar beval Raffles zijnen metgezel de deur van de gang weder te sluiten en zich bij hem te voegen.

Terwijl Charles de gangdeur ging sluiten, schoof Raffles het gordijn voorzichtig een weinig terzijde en bracht zijn oog door het sleutelgat van de deur.

Hij keek nu in de werkkamer van den vermoorde.

Tusschen twee ramen stond een zeer groot eikenhouten schrijfbureau met zware gedraaide pooten.

Aan de wanden hingen fraaie schilderijen, die voor het meerendeel sport- of jachttafereelen voorstelden.

Ook hier stonden een boekenkast en verscheidene gemakkelijke stoelen.

Een kleine brandkast in de hoek van het vertrek voltooide het meubilair.

Voor de zware schrijftafel was een gemakkelijke leunstoel neergezet en in dien stoel sluimerde, met de handen over den buik gevouwen, vreedzaam en diep, een agent van politie.

Het lichtschijnsel onder de deur was afkomstig van een groote lantaarn, die naast zijn stoel op den grond gezet was.

Raffles richtte zich overeind, trad voorzichtig op Charles toe en fluisterde hem in het oor, wat hij gezien had.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg deze.

— Binnengaan! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar de agent van politie?

— Dien zullen wij wel onschadelijk maken.

— Zou men ons buiten niet kunnen hooren?

— Dat geloof ik niet! Er hangen dikke gordijnen voor de tuinramen, en de werkkamer is door dit vertrek van de vestibule gescheiden. Als wij gedempt spreken, zal men ons niet kunnen hooren.

— Heeft hij geen hond bij zich?

Raffles trad weder op de deur toe en bracht opnieuw zijn oog voor het sleutelgat.

— Ik zie niets van dien aard! zeide hij terwijl hij zich weder oprichtte. Laat ons nu spoedig aan het werk gaan.

Zeer voorzichtig draaide hij de kruk van de deur om.

Deze bleek echter stevig op slot te zijn.

— Er is niets aan te doen Charles, we zullen haar moeten forceeren, fluisterde Raffles.

— Maar de agent zal wakker worden! zeide Charles op gedempten toon. En hoe weet je of er nog niet meer zitten op een plek, die je van hier uit niet kunt overzien.

— Je hebt gelijk! bromde Raffles, het is wel wat gevaarlijk. Misschien legt er ook wel ergens een hond en het is een vreemde zaak, maar ik ben voor politiehonden tienmaal zoo bang als voor hun meesters.

— Als wij het eens door den tuin probeerden?

— Er zal niets anders op over schieten! zeide Raffles.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Je hebt immers zelf je loopers bij je?

— Hier zijn zij!

— Welnu, dan blijf jij hier, ik ga naar den tuin en zal door de ramen binnenkomen. Je blijft voortdurend door het sleutelgat kijken; zoodra je het gordijn ziet bewegen begin je de deur te forceeren. Onze man is dan tusschen twee vuren gevangen en indien hij wellicht gezelschap heeft zullen wij dit ook

eerder kunnen overrompelen, als wij hen als het ware insluiten.

— En als de agent in dien tusschentijd mocht wakker worden?

— Dan moet je natuurlijk eerst recht opletten. Je zult dan spoedig genoeg merken, of hij met iemand anders in het vertrek spreekt, en in ieder geval belet je hem het vertrek te laten. En nu de maskers voor.

De beide vrienden deden hun zwart halfmasker voor en daarop verliet Raffles het vertrek, terwijl hij Charles bij de deur achterliet.

De Groote Onbekende stak de vestibule nogmaals over, ging een smalle gang in, welke hij ten einde liep en bevond zich nu voor een kleine tuindeur, die hij met behulp van zijn loopers opende.

Hij bevond zich nu op een klein terras, daalde de weinige treden af en bevond zich nu op een smal tuinpad, dat met kleine klinkers bestraat was en gedeeltelijk langs den muur van het huis liep.

Daar het raamkozijn zich ongeveer anderhalven meter boven den grond bevond, zocht Raffles rond naar een kleine trapleer, die hij spoedig onder een soort van afdak gevonden had.

Hij zette haar onder één der vensters van het studeervertrek, klom er op en sneed met buitengewone vaardigheid een der ruiten van het raam uit de sponning.

Hij luisterde even met de grootste aandacht, maar niets liet zich in het vertrek hooren.

Nadat hij de ruit voorzichtig had weggezet, beklom hij opnieuw het trapje en schoof het dikke raamgordijn behoedzaam terzijde.

Hij bevond zich nu op nauwelijks twee meters afstand van den slapenden politie-beambte, dien hij thans vlak in het gezicht kon zien.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van verrassing.

De slapende man in den leunstoel was James Sullivan, de inspecteur van politie, dien hij bij vroegere gelegenheden reeds meermalen als tegenstander had gekend.

Zonder het minste gerucht te maken, haalde Raffles ook zijn tweede been naar zich toe en stond nu in het vertrek.

Een enkelen blik was voor hem voldoende geweest, om te zien, dat Sullivan alleen was.

Blijkbaar had de jonge inspecteur de taak van den waker niet aan een ondergeschikte willen toevertrouwen.

Raffles overtuigde zich, dat zijn masker goed was vastgemaakt, trok zijn zware revol-

ver uit zijn zak, trad op den niets vermoeden- den Sullivan toe en drukte hem den loop van het wapen op de borst, even onder den twee- den, fraai gepoetsten uniformknoop.

Door den lichten druk werd de inspecteur van politie wakker.

Langzaam gingen zijn oogen open

Hij wilde zich oprichten en zette daartoe zijn handen op de leuning van zijn stoel, maar machteloos vielen zij weder neder.

Zijn oogen namen een ontstelde uitdruk- king aan en zijn lippen trilden flauwtjes.

Hij trachtte de oogen van den man voor hem door de gaten van het masker te zien en wendde toen zijn bliken hulpeloos in het rond.

Terwijl Raffles doodstil voor hem bleef staan en de loop van de revolver zich thans

op een decimeter van zijn borst bevond, vroeg Sullivan zachtjes :

— Wat wilt gij ?

— Dat zult gij aanstonds wel zien ! ant- woordde Raffles met geheel veranderde stem.

— Gij wilt mij dus niet vermoorden ?

— Ik denk er niet aan ! Ik zou u evenwel dooden, als gij het waagdet, tegenstand te bieden !

— Wie zijt gij ?

— Vraagt gij dat nog ? klonk de spottende wedervraag.

Sullivan hief zich een weinig overeind in zijn stoel en liet er zich toen met een wanhopig gebaar weder in neder ploffen.

— John Raffles ! mompelde hij op doffen toon. Altijd en overal die vervlekte John Raffles !

HOOFDSTUK X.

DE BRIEVEN.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik kan niet zeggen, mijn waarde heer, dat ik mij geveild gevoel over de wijze waarop gij blijk geeft mij te hebben herkend ! zeide hij. Ik zal mij daarin echter moeten schikken. Misschien oordeelt gij later nog wel eens anders over mij. Thans kan ik u slechts zeg- gen — hoezeer het u ook moge verbazen — dat ik hier kom, om de taak van de politie te verlichten.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, John Raffles ? vroeg Sullivan onwillig. Gij gelooft toch niet, dat ik uw hulp zou aanvaarden ?

— O, misschien toch wel ! antwoordde Raffles op denzelfden spottenden toon. Het zij dan gedwongen, of vrijwillig !

— Om welke zaak komt gij ?

— Om de zaak van Rupert Sandhurst, die in James Park vermoord is !

— In hoeverre denkt gij mij daarbij van nut te kunnen zijn, vroeg Sullivan, ondanks zich zelve onder den indruk van de plechtig- heid, waarmee de Groote Onbekende sprak.

— Ik geloof dat ik de moordenaars ken ! antwoordde Raffles kalm.

— Gij zoudt die kennen ? riep Sullivan verbaasd uit, terwijl hij groote oogen opzette. Er is dus meer dan één geweest ?

— Minstens twee !

— En graaf John Lincolnshire ? vroeg Sullivan, ondanks zich zelf, terwijl hij den indringer met gespannen aandacht aankeek.

— Graaf John Lincolnshire is even on- schuldig aan deze misdaad als gij of ik, mijn waarde heer ! hernam Raffles kalm.

Tot zijn verwondering slaakte Sullivan een kreet van blijdschap en zegepraal !

De jonge inspecteur scheen echter spoedig zelf in te zien, dat hij tegenover zulk een groot misdadiger niet op zulk een wijze aan zijn gevoelens mocht luchtgeven en zijn stem klonk dus vrij wat luchtiger en kalmer, toen hij hernam :

— Zijt gij zeker van wat ge zegt ?

— Volmaakt zeker !

— Wel, Joh Raffles — de hemel weet dat ik u lange maanden achter de hielen heb gezeten. Herhaaldelijk heb ik u bijna meenen te vatten en telkens zijt gij mij weder u t de vingers geglipt. Ik moet ook ditmaal toe- geven, dat gij wederom de sterkste zijt....

Een zwak gekraak van de deur deed den jongen inspecteur ophouden en verschrikt omzien.

De deur ging open en verschafte doorgang aan een tweeden gemaskerden heer, in een kostbaren pels gekleed.

— Mijn vriend en helper — wiens naam u weinig zal interesseeren, zeide John Raffles met een hoffelijke buiging en eene intonatie alsof hij zich in een druk bezochte balzaal in een der deftigste heerenhuizen van het West End bevond. En mag ik u nu verzoeken den zin af te maken, dien gij op een voor mij zoo vleiende wijze begonnen zijt ?

— O, mijnheer Raffles, antwoordde Sulli- van, die in hoffelijkheid voor zijn vijand niet wilde onderdoen, ik wilde slechts zeggen, dat gij mijn eeuwige tegenstander zijt en blijft, maar dat ik het niettemin gelukkig

acht, dat gij mijn meening deelt!

— Wat zegt gij daar, riep Raffles uit. Gij gelooft dus ook niet dat Graaf John het deed?

— Ik heb het geen oogenblik geloofd, ofschoon ik het moeilijk heb kunnen bewijzen. Maar ik was er zeker van dat mijn superieur, mijnheer Baxter, zich vergiste.

— Mijnheer ik wil u niet kwetsen in den persoon van uw onmiddellijken chef, zeide Raffles kalm, maar u kan deze grondwaarheid wel uit mijn mond aanvaarden, dat mijnheer Phileas Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, de grootste ezel is, waarop ooit de zon heeft geschenen.

Sullivan wist niet goed of hij om deze kritiek kwaad zou worden, of niet.

Hij bedacht echter dat hem het een, zoowel als het andere bitter weinig zou helpen en deed er dus het zwijgen toe.

— Ik ben verheugd dat ik u hier heb aangetroffen, mijnheer Sullivan, zeide Raffles weder, want wij kunnen tezamen een kleine werkzaamheid verrichten, die ik eerst alleen heb willen doen.

— Het is toch wettig hoop ik, Sir? riep Sullivan verschrikt uit.

— Ik vrees integendeel, dat het zeer onwettig zal zijn, mijn waarde heer Sullivan, antwoordde Raffles glimlachend. Gij moet weten dat ik mij nooit heb opgehouden met de futiliteiten, waarvan gij gewaagt. Ik ben namelijk van plan deze schrijftafel te openen, Sir!

— Dat zal ik nooit toestaan! riep Sullivan uit.

— Gij zult het wel toestaan, mijn waarde inspecteur, om de eenvoudige reden, dat gij wel zult moeten.

Een bijna onmerkbaar wenk van Raffles deed Charles een paar passen met opgeheven revolver nader treden.

— Wat zegt gij van dit argument? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij op de revolver wees.

— Ik moet erkennen dat het afdoende is, Sir! antwoordde Sullivan.

— Aha, ik zie dat gij voor rede vatbaar, en zelfs niet geheel en al zonder geest zijt! merkte de Groote Onbekende op. Wees zoo goed daar in dien hoek te gaan zitten en verroer u vooral niet! Mijn waarde Charles, ga voor dezen heer staan en schiet hem met allen eerbied dien gij aan zijn hoogen rang verplicht zijt, een kogel door het hoofd, wanneer hij ook slechts een vinger verroert.

Sullivan had niet eens het einde van dezen dreigenden zin afgewacht, maar had kalm in een hoek plaats genomen. Hij was een man,

met een redelijk verstand begaafd, die zeer goed inzag, dat er tegen zulk een verbazende overmacht niet te strijden viel.

Raffles haalde zijn bos loopers voor den dag. Hij liet ze zachtjes heen en weer schommelen en stiet een kort lachje uit.

— Het avontuur is niet zonder eene pikante zijde! merkte hij op. John Raffles, die ten aanschouwen van den heer Sullivan eene voorstelling zal geven in het openbreken van lessen. Ik verzeker u dat dit oogenblik in mijn dagboek genoteerd zal worden. Geef mij den lantaarn eens Charles.

Ook de tweede lantaarn werd ontstoken en bij dit licht begon Raffles het zware bureau te bewerken.

Hij ging met zulk een verrassende vlugheid en bekwaamheid te werk, dat Sullivan, die toch meende dat hij de knepen van het vak wel kende, met stomheid geslagen was en ondanks zich zelf, geen oog van het schouwspel afhield.

Binnen vijf minuten was het bureau geopend.

Alle kastjes stonden open, alle laden lagen op het tafelblad.

Haastig, maar zonder eenige verwarring aan te richten, begonnen de vlugge vingers van Raffles de papieren te doorzoeken.

Vrij spoedig had hij gevonden wat hij zocht, een pakje brieven van lichtgrijs en hemelsblauw brievenpapier, met een rose lintje bijeen gebonden, waartusschen eenige takjes lavendel waren gestoken.

Raffles trok een der briefjes uit het pakje en wierp er een vluchtigen blik in.

Toen stak hij het er weder in en bromde met een genoegelijk lachje:

— In orde.

Hij trad op Sullivan toe en zeide:

— Luister eens, mijn waarde inspecteur! Gij zult, eenmaal teruggekeerd zijnde in Scotland Yard, een zonderling verhaal kunnen doen, dat men misschien niet eens dadelijk zal gelooven. Ik geef u hier namelijk ten eerste dit kleine hoekje, afgescheurd van een brief, die een zekere dame, die wij hier thans niet nader willen noemen, aan Graaf Rupert Sandhurst heeft gezonden. Ik heb deze snipper gisteren gevonden, ter plaatse waar de moord gepleegd was — maar gij zult mij moeten verontschuldigen, wanneer ik dit niet voor de rechtbank onder eede kom bevestigen. Ten tweede stel ik u hier een pakje minnebrieven ter hand, die alle door de bewuste dame aan den verslagene zijn gericht! Gij begint reeds licht te zien?

— Dat geloof ik wel, zeide Sullivan, on-

danks zich zelf vervuld met bewondering voor het doorzicht van zijn vijand.

— Dan heb ik hier in een leeg lucifersdoosje, een minder smakelijk voorwerp — het restantje tabak uit een pijp, dit ik eveneens ter plaatse van de misdaad gevonden heb. Ik schenk u dit alles, omdat ik heel graag afstand doe van de eer, klaarheid in deze zaak te hebben gebracht. Wat echter deze minnebrieven betreft, mijnheer Sullivan — ik reken er stellig op, dat gij die onder het strengste vertrouwen onmiddellijk aan den advocaat van den ongelukkigen Graaf Lincolnshire zult ter hand stellen. Gij weet wel waarom. Beloofst gij mij dat ?

Sullivan dacht even na en zeide toen :

— Als het slechts even kan geschieden, beloof ik het u ! En wij leven wel in een vreemde wereld — waarin inspecteur Sullivan iets belooft aan John Raffles, den Grooten Onbekende !

— O, ik ben nog niet aan het eind van mijn weldaden ! ging Raffles spottend voort. Zoudt gij niet gaarne de ware moordenaars vatten ?

— Dat kunt gij wel begrijpen ! riep Sullivan hartstochtelijk uit.

— Nu, niets zal u gemakkelijker vallen — zij bevinden zich hier in huis, antwoordde Raffles.

Sullivan had moeite een kreet van verbazing te smoren !

— Weet gij dat zeker ? vroeg hij. Wie zijn het dan ?

— Twee of drie bedienden van Rupert Sandhurst !

— Hij had er maar twee !

— Welnu, dan zijn zij de schuldigen !

Sullivan balde de vuisten en bromde in zich zelf :

— Ezel die ik ben, dat ik geen assistentie heb medegenomen.

Toen richtte hij zich weder tot Raffles met de vraag :

— Maar hebt gij bewijzen ?

— O, ja, voldoende ! Als ik mij niet vergis zijn den vermoorde al zijn ringen, zijn horloge, zijn gouden sigarettenkoker en het geld dat hij nog in bezit had, afgenomen. Welnu — als men die op de slaapkamer van de bedienden vindt, zal dat wel voldoende bewijs zijn. Er is nog meer — zoeven waren wij in een ander vertrek, waar een groot wapenrek hangt.

— Welnu ?

— Welnu, aan dat wapenrek mankeert een strijdbijl, of een strijdhamer !

— Daarvan moet ik mij aanstonds gaan

overtuigen ! riep Sullivan uit, die geheel en al vol beroepsijver was geworden en geheel den toestand was vergeten waarin hij zich onvoorzien geplaatst zag door den man, dien hij sedert jaren achtervolgde.

— Wil ik u helpen ? vroeg Raffles met een sarcastischen glimlach.

Sullivan beet zich op de lippen, maar hij begreep, dat hij alleen tegen twee kerels, die waarschijnlijk tot alles in staat zouden zijn, niet was opgewassen.

— Zooals gij wilt ! zeide hij kortaf.

— Laten wij dan voortmaken — misschien denken zij er wel over om te vluchten ! zeide Raffles.

De drie mannen traden op de deur toe, waardoor Charles was binnengekomen en schreden zonder gerucht te maken door de rookkamer.

Maar plotseling maakte Raffles een bevelend gebaar.

Zijn scherp oor had in de gang eenig gerucht gehoord.

— Terug ! fluisterde hij bevelend. Wij moeten hen overvallen, anders ontkomen zij nog door de straatdeur. Ik hoor hen hierheen komen.

Zoo snel zij konden trokken zij zich weder naar de werkkamer terug en Charles deed onhoorbaar de deur weder op slot.

— Wat zouden zij hier komen doen ? vroeg Sullivan fluisterend.

— Wisten zij dat gij hier waart ? vroeg Raffles op zijn beurt.

— Welzeker ! Ik had het hun zelf medegedeeld ! antwoordde de jonge inspecteur.

— Nu, dan kwamen zij heel eenvoudig hier om u te vermoorden en de rest van het geld te stelen ! antwoordde Raffles doodbedwaard, alsof het een dagelijks voorkomend geval was, dat men inspecteurs van politie in een vreemd huis overviel en doodde.

— Wat zullen wij doen ? vroeg Sullivan, die tamelijk zenuwachtig was.

— Verschuil u ieder achter een raamgordijn en kom niet te voorschijn voor ik fluit, beval Raffles. Gij hebt toch zeker een revolver ? Sullivan knikte.

— Nu, die zult gij dan met succes aanstonds kunnen gebruiken — al is het dan ook niet tegen mij. En verdwijn nu, daar komen zij al aan.

Sullivan en Charles namen hun post ieder achter een raamgordijn in.

Raffles nam plaats in den stoel voor de schrijftafel.

Hij had zijn lantaarn gedoofd, en het ver-

trek werd alleen verlicht door de groote vierkante kaarslantaarn op den vloer.

Eenige minuten verstreken.

Toen ging de deur zeer langzaam open.

Twee mannen traden het vertrek binnen.

Geruischloos slopen zij als panters op den gewaanden inspecteur van politie toe.

Maar plotseling klonk een snerpend gefluit.

Tegelijkertijd draaide Raffles het electrisch licht op de schrijftafel op.

Voor de twee indringers van hun schrik bekomen waren, voelde een hunner reeds de stalen boeien om zijn polsen knellen.

De tweede wilde weerstand bieden, maar werd spoedig door Charles en Sullivan overrompeld.

Er werd licht gemaakt en de opgewonden inspecteur van politie bekeek zijn beide gevangenen eens goed.

— Het is, zooals ik dacht, mompelde hij tevreden. Het zijn de twee bedienden van Rupert Sandhurst!

En indien hij nog een oogenblik mocht getwijfeld hebben, dan zouden de blikken van woesten haat, welke de beide moordenaars op hem wierpen, hem wel overtuigd hebben.

Met behulp van Raffles en Charles werden de beide ellendelingen stevig met touwen gekneveld.

Toen dit geschied was nam Raffles lang-

zaam en met een sierlijk gebaar zijn hoogen hoed van de tafel, liet zijn zaklantaarn in den zak glijden, en maakte eene hoffelijke buiging voor den jongen inspecteur.

— Onze taak is afgelopen, mijnheer Sullivan! zeide hij vriendelijk en ditmaal zonder eenigen zweem van spot in zijn stem. Een ander maal zullen wij wellicht als vijanden tegenover elkander staan, maar dit keer, hoe vreemd het ook moge zijn, hebben wij toch samen gewerkt. Het zal een onvergetelijk oogenblik voor mij blijven.

Sullivan deed eenige stappen in de richting van Raffles.

Met een onzeker gebaar hief hij zijn rechterarm op, als om den Grooten Onbekende zijn hand toe te steken, maar die arm viel slap weder langs zijn lichaam neder, toen hij de trotsche afwijzende, koele houding van zijn tegenstander zag.

— Ik dank u! was alles wat hij zeide.

— Gij behoeft mij niet te danken, ik deed het bij wijze van sport. En nu zal ik aanstonds een paar agenten bij u zenden, die ik op straat wel zal tegenkomen, en anders zal ik om hulp telefoneeren, want alleen zult gij deze beide gevaarlijke kerels niet in veiligheid kunnen brengen. Kom mee, Charles — het was een aangename dag!

De volgende aflevering bevat:

Zijne Excellentie Louvais

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885